

UZASADNIENIE

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej **spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.**, ul. (...) zawarła w dniu 23 grudnia 2011 roku szereg umów leasingu operacyjnego zgodnie, z którymi (finansujący) **(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.**, ul. (...) zakupił, a następnie oddał do użytkowania spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (użytkujący) następujące przedmioty leasingu:

1. ładowarkę kołową (...) nr (...) o wartości 82 285 zł brutto powierzoną umową nr (...);
2. ładowarkę kołową (...) nr 7140 o wartości 39 317,25 zł brutto, powierzoną umową nr (...);
3. ładowarkę kołową (...) nr (...) o wartości 44 647,05 zł brutto, powierzoną umową nr (...);
4. ładowarkę kołową (...) nr (...) o wartości 49 806,75 zł brutto, powierzoną umową nr (...);
5. ładowarkę kołową (...) nr (...) o wartości 82 179,30 zł brutto, powierzoną umową nr K 38/0436/11;
6. ładowarkę gąsienicową o sterowaniu burtowym (...) nr (...) o wartości 30 208,15 zł brutto, powierzoną umową nr K 38/0437/11;
7. ładowarkę kołową o sterowaniu burtowym (...) nr (...) o wartości 32 832,80 zł brutto, powierzoną umową nr K 38/0438/11;
8. ładowarkę kołową (...) m. nr (...) o wartości 45 804,85 zł brutto, powierzoną umową nr K 38/0439/11;
9. koparko- ładowarkę Z. Y. H. typ WZ30-25G nr (...) o wartości 161 433,30 zł brutto, powierzoną umową nr K 38/0440/11;
10. koparko- ładowarkę Z. Y. H. typ WZ30-25G nr (...) o wartości 176 108,80 zł brutto, powierzoną umową nr K 38/0441/11.

Wszystkie umowy leasingu operacyjnego zostały podpisane przez prezesa zarządu spółki (...) Budowlane Sp. z o.o. - R. K. (1) i vice- prezesa zarządu - J. O. (1). Załącznik umowy stanowił wykaz maszyn budowlanych, które były przedmiotem leasingu .

(umowa leasingu operacyjnego z dnia 23.12.2011 r. oraz faktury sprzedaży k. 183-213 tom I; wydruk z Krajowego Rejestru Sądowego dot. H. (...) Budowlane Sp z o.o. k. 247-253 Tom I)

Ponieważ leasingobiorca zaprzestał regulować rat w sposób zgodny z umową, (...) Sp. z o.o. – działając w oparciu o postanowienia zawarte w Ogólnych Warunkach Umowy Leasingu – w dniu 20 września 2012 roku wypowiedział w trybie natychmiastowym wszystkie umowy leasingu zawarte przez (...) Budowlane Sp. z o.o. z siedzibą w G., wzywając do zwrotu przedmiotów leasingu i zapłaty zaległych rat leasingowych w następujących wysokościach:

1. 7.254,77 zł z umowy nr (...) za ładowarkę kołową (...) nr (...);
2. 3.4693,12 zł z umowy nr (...) za ładowarkę kołową (...) nr 7140;
3. 3.936,38 zł z umowy nr (...) za ładowarkę kołową (...) nr (...)
4. 4.391,29 zł z umowy nr (...) za ładowarkę kołową (...) nr (...);
5. 7.245,48 z umowy nr K 38/0436/11 za ładowarkę kołową (...) nr (...);

6. 2.663,35 zł z umowy nr K 38/0437/11 za ładowarkę gaśnicową o sterowaniu burtowym (...) nr (...);
7. 2.961,30 zł z umowy nr K 38/0438/11 za ładowarkę kołową o sterowaniu burtowym (...) nr (...);
8. 4.038,44 zł z umowy nr K 38/0439/11 za ładowarkę kołową (...) m. nr (...);
9. 14.233,01 zł z umowy nr K 38/0440/11 koparko-ładowarkę Z. Y. H. typ WZ30-25G nr (...);
10. 15.526,92 zł z umowy nr K 38/0441/11 za koparko-ładowarkę Z. Y. H. typ WZ30-25G nr (...).

Wypowiedzenia poszczególnych umów zostały wysłane do leasingobiorcy za pośrednictwem Poczty Polskiej i zostały odebrane w dniu 5 października 2012 roku.

(wypowiedzenie umów leasingu k. 218-236 tom I, potwierdzenie odbioru z dnia 5.10.2012 r. k. 237 tom I; zeznania Ł. N. k. 2-3 tom załącznik nr 6, k. Tom IX akt sądowych)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka (...) Sp. z o.o. zawarła w siedzibie spółki w dniu 6 marca 2012 roku z (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.** umowy leasingu operacyjnego, zgodnie z którymi (finansujący) (...) Sp. z o.o. zakupił a następnie oddał do używania spółce (...) Sp. z o.o.(użytkujący) następujące przedmioty leasingu:

1. z umowy nr K 151172 żuraw H. Q. nr (...) wartości 700 000 zł
2. z umowy nr K 152658 ładowarkę H. R. nr 7150 w kwocie 40 000 zł,
3. z umowy nr K 152659 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 40 000 zł
4. z umowy nr K 152660 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 45 000 zł,
5. z umowy nr K 152661 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 55 000 zł,
6. z umowy nr K 152662 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 55 000 zł
7. z umowy nr K 152664 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 75 000 zł
8. z umowy nr K 152665 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 75 000 zł,
9. z umowy nr K 152666 ładowarkę H. R.(G) nr (...) w kwocie 35 000 zł,
10. z umowy nr K 152667 ładowarkę H. R.(K) nr (...) w kwocie 35 000 zł,
11. z umowy nr K 152668 ładowarkę H. R. M. nr (...) w kwocie 55 000 zł,
12. z umowy nr K 152669 ładowarkę H. R. M. nr (...) w kwocie 55 000 zł,
13. z umowy nr K 152670 koparko - ładowarkę H. W.-25G nr (...) w kwocie 155 000 zł,
14. z umowy nr K 152671 koparko - ładowarkę H. W.-25H nr (...) w kwocie 160 000 zł,
15. z umowy nr K 152672 koparko - ładowarkę H. W.-25G nr (...) w kwocie 160 000 zł
16. z umowy nr (...) ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 55 000 zł.

Wszystkie umowy leasingu operacyjnego oraz protokoły odbioru i wydania maszyn budowlanych zostały podpisane w dniu 6 marca 2012 roku przez prezesa spółki R. K. (1) oraz J. O. (2). Sporządzono protokoły przekazania oraz dokumentację fotograficzną wszystkich maszyn budowlanych znajdujących się na terenie oddziału spółki w miejscowości G.. Zgodnie z oświadczeniem z dnia 10 kwietnia 2012 roku złożonym przez R. K. (1) i skierowanym

do (...) Sp. z o.o., maszyny budowlane będące przedmiotem leasingu były przeznaczone tylko i wyłącznie do celów pokazowych i wystawienniczych na targach branżowych, w związku z tym maszyny te nie były użytkowane.

(k. 435 wniosek o zawarcie umowy z Millennium (...) tom I, faktura VAT z dnia 1.03.2012 r.- wykaz maszyn, k. 197 tom I; umowa sprzedaży maszyn z dnia 6.03.2012 r. k. 469-470 tom I i tom II; umowy leasingu operacyjnego k. 471-590, pismo R. K. z dnia 10.04.2012 r. k. 468 tom I; zeznania J. D. (1) k. 8-9 tom załącznik nr 6, k. 1523v. Tom IX akt sądowych; wyjaśnienia J. O. (2) k. 1238-1240 tom IV)

Po pewnym czasie w zarządzie spółki (...) nastąpiły zmiany personalne. Do zarządu spółki przystąpił M. B. (1), zaś J. O. (2) złożył oświadczenie o rezygnacji z funkcji vice-prezesa spółki. W dniu 16 maja 2012 roku M. B. (1) poświadczył notarialnie stan majątku spółki w postaci maszyn budowlanych wraz z osprzętem, znajdującego się w oddziale spółki w miejscowości G.. Zawarta została ponadto umowa zlecenia z spółką (...) Sp. z o.o., którą reprezentował M. B. (1) na obsługę księgowości i reprezentację spółki (...). Protokół notarialny przekazania wskazuje maszyny budowlane o numerach seryjnych, które były przedmiotem umowy leasingu z (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. W wykazie tym widnieją koparko-ładowarka H. W.- (...) oraz ładowarka H. R. nr (...).

(, odpis notarialny spisu maszyn i sprzętu budowlanego k. 1241 tom IV)

Ponieważ leasingobiorca zaprzestał regulować rat w sposób zgodny z umową, (...) Sp. z o.o. – działając w oparciu o postanowienia zawarte w Ogólnych Warunkach Umowy Leasingu – w dniu 1 czerwca 2012 roku wypowiedział w trybie natychmiastowym wszystkie umowy leasingu zawarte przez (...) Budowlane Sp. z o.o. z siedzibą w G., wzywając do zwrotu przedmiotów leasingu i zapłaty zaległych rat leasingowych w następujących wysokościach:

1. z umowy nr K 151172 żuraw H. Q. nr (...) w kwocie 36 861,54 zł
2. z umowy nr K 152658 ładowarkę H. R. nr 7150 w kwocie 2193,44 zł,
3. z umowy nr K 152659 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 2254,94 zł
4. z umowy nr K 152660 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 2467,64 zł,
5. z umowy nr K 152661 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 3016 zł,
6. z umowy nr K 152662 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 3016 zł
7. z umowy nr K 152664 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 4112,73 zł
8. z umowy nr K 152665 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 4112,73 zł,
9. z umowy nr K 152666 ładowarkę H. R.(G) nr (...) w kwocie 2103,77 zł,
10. z umowy nr K 152667 ładowarkę H. R.(K) nr (...) w kwocie 2103,77 zł,
11. z umowy nr K 152668 ładowarkę H. R. M. nr (...) w kwocie 3200,50 zł,
12. z umowy nr K 152669 ładowarkę H. R. M. nr (...) w kwocie 3200,50 zł,
13. z umowy nr K 152670 koparko - ładowarkę H. W.-25G nr (...) w kwocie 8684,13 zł,
14. z umowy nr K 152671 koparko - ładowarkę H. W.-25H nr (...) w kwocie 8958,31 zł,
15. z umowy nr K 152672 koparko - ładowarkę H. W.-25G nr (...) w kwocie 8958,31 zł
16. z umowy nr (...) ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 3016 zł.

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) została wezwana do zwrotu przedmiotów leasingu i dostarczenia na parking (...) W. ul. (...), (...)-(...) Z.. Przedmiotowe wypowiedzenie zostało wysłane do leasingobiorcy za pośrednictwem Poczty Polskiej i zostało odebrane w dniu 12 czerwca 2012 roku. W pismach z dnia 6 sierpnia 2012 roku oraz 8 sierpnia 2012 roku skierowanymi do M. (...) Sp z o.o. z siedzibą w G., R. K. (1) powołał się na trudną sytuację finansową firmy, reorganizacją zarządu spółki i zmiany siedziby oraz zadeklarował chęć spłaty rat.

(zeznania R. G. k. 1-12 załącznik nr 6, k. 1415v.- (...) Tom VIII; wypowiedzenie umów leasingu k. 598-606, potwierdzenie odbioru wezwania k. 607 tom II, pisma R. K. k. 618-619 tom II)

Z uwagi na trudności wynikające z odzyskania przedmiotów leasingu operacyjnego (...) Sp. z o.o. oraz (...) z o.o. przekazał sprawę kancelarii (...) i Radcowie Prawni z siedzibą w W., celem ustalenia i odzyskania maszyn budowlanych zatrzymanych przez spółkę (...). W dniu 3 sierpnia 2012 roku pracownik kancelarii (...), pełniąc czynności windykacyjne w imieniu kancelarii udał się pod adres główny spółki (...) przy ul. (...) w G.. Od pracownika dowiedział się wówczas, że firma wyprowadziła się wraz z firmą (...). Ustalono nowy adresu siedziby spółki tj. ul. (...) w G., pod którym windykator zastał M. B. (1). Usłyszał wówczas od niego, że nie jest już prezesem spółki i odmówił jakiegokolwiek współpracy, żądając od windykatora opuszczenia siedziby spółki. M. H. (1) zatelefonował do oskarżonego R. K. (1), który zaskoczony interwencją windykatora oświadczył, że nie wie gdzie znajdują się przedmioty leasingu, ale poprosił o czas na ustalenie położenia maszyn, gdyż tę sprawę konsultuje ze swoim prawnikiem. W dniu 6 sierpnia 2012 roku świadek nawiązał kolejny kontakt z adwokatem R. K. (1), który oświadczył, że nie wie gdzie znajduje się przedmiot leasingu. W kolejnych dniach M. H. (1) skontaktował się z byłym handlowcem spółki (...), który oświadczył, że została wyprodukowana partia sprzętu, lecz nie zna więcej szczegółów, jednak widział maszyny 8 miesięcy wcześniej w miejscowości G. na ulicy (...). M. H. (1) udał się następnie pod wskazany adres, gdzie od właściciela terenu - M. R. (1) dowiedział się, że spółka (...) wraz ze sprzętem wyprowadziła się nagle kilka miesięcy wcześniej, nie opłacając czynszu za najem budynków. Na miejscu świadek wówczas ujawnił ładowarkę H. R. o numerze (...), która była przedmiotem umowy leasingu z (...) Sp. z o.o. oraz samochód marki F. (...) z szyldem firmy (...). Przedmiot w postaci ładowarki H. R. 10S o numerze (...) został zabezpieczony i wydany pracownikowi kancelarii na podstawie posiadanych przez niego wówczas dokumentów windykacyjnych.

(...) następnie nawiązał kontakt telefoniczny z pracownikiem spółki (...), który oświadczył, że sprzęt pokazowy znajduje się w S. na ul. (...), zaś sprawami sprzedaży zajmuje się E. W.. W dniu 24 sierpnia 2012 roku M. H. (1) udał się ponownie pod kolejny adres siedziby spółki (...), gdzie zastał R. K. (1). Oskarżony odmówił kolejnego raz wskazania miejsca położenia przedmiotu leasingu oświadczając, że tymi sprawami zajmuje się M. B. (1). Podczas kolejnych rozmów z M. B. (1) w dniach 27 sierpnia 2012 roku oraz 24 września 2012 roku windykator usłyszał kolejny raz odmowę wskazania położenia maszyn budowlanych. M. H. (1) prowadził dalsze czynności windykacyjne mając na celu ustalenie położenia przedmiotu leasingu.

(zeznania M. H. (1) k. 409-410 załącznik nr 6, k. 1414v.- (...) Tom VIII;)

W dniu 11 września 2012 roku M. H. (1) udał się na plac należący do spółki (...) przy ul. (...) w S., gdzie ujawnił dwie maszyny objęte umową leasingu z (...) z o.o. - ładowarkę H. R. o numerze (...) oraz ładowarkę H. R. 15 o numerze (...). Maszyny znajdowały się na placu, który obsługiwał pracownik (...) Budowlane Sp. z o.o. - E. W., która otrzymywała sprzęt na plac do dalszej sprzedaży, bez informacji, że jest to sprzęt leasingowany. O dostarczeniu tych maszyn na plac dowiedziała się od J. O. (3). Ostatecznie ładowarka H. R. 15 o numerze (...) została zabezpieczona i przekazana (...) Sp. z o.o.

(zeznania M. H. (1) k. 409-410 załącznik nr 6 k. 1414v.- (...) Tom VIII, zeznania E. W. k. 18-18v. załącznik nr 6, k. 16020-16030 Tom IX akt sądowych; pismo kancelarii windykacyjnej k. Tom IX akt sądowych)

W dniu 13 listopada 2012 roku (...) Sp. z o.o. upoważniło Agencję (...) z siedzibą w T. do dokonania czynności windykacyjnych mających na celu odbiór maszyn będących przedmiotem umów leasingu operacyjnego zawartych w dniu 6.03.2012 r. z (...). W ramach prowadzonych czynności przeprowadzono wizje lokalne w miejscach wskazanych

jako siedziby poszczególnych oddziałów spółki (...). W poszczególnych oddziałach spółki ujawniono maszyny budowlane (...), lecz z innymi numerami seryjnymi na tabliczkach znamionowych niż poszukiwane. P. G. (1) w trakcie wizji lokalnych ujawnił, że na niektórych maszynach budowlanych były przekładane tabliczki znamionowe, a inne maszyny nie posiadały ich w ogóle. Ostatecznie pracownikom Agencji (...) nie udało się odzyskać na rzecz Millennium (...) Sp z o.o. żadnej maszyny będącej przedmiotem umowy leasingu.

(zeznania P. G. (1) k. 198-199 tom załącznik nr 6, k. 1541v.- (...) Tom IX akt sądowych)

W dniu 8 lutego 2013 roku (...) ponownie próbował uzyskać informacje od R. K. (1) oraz M. B. (1), gdzie znajdują się przedmioty leasingu. Podczas rozmowy R. K. (1) odpowiadał zdawkowo, nie podając żadnych bliższych informacji o maszynach budowlanych. W podobnym tonie prowadzona była rozmowa z M. B. (1), który z kolei oświadczył, że nie odda maszyn, gdyż osoby ich użytkujące nie są zainteresowane ich zwrotem.

(protokół oględziny płyty CD z nagraniem rozmowy z dnia 8.02.2013 r. pomiędzy M. H., R. K. i M. B. k. 822-834 tom III)

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. uzyskała nakazy zapłaty Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. z następujących umów:

- nr K 152658 sygn. II Nc 96713 z dnia 23 stycznia 2013 roku
- nr K 152659 sygn. II Nc 968/13 z dnia 23 stycznia 2013 roku
- nr K 152660 sygn. II Nc 3606/12 z dnia 15 listopada 2012 roku
- nr K 152661 sygn. II Nc 37607/12 z dnia 15 listopada 2012 roku
- nr K 152662 sygn. II Nc 37608/12 z dnia 15 listopada 2012 roku
- nr K 152664 sygn. II Nc 37609/12 z dnia 15 listopada 2012 roku
- nr K 152665 sygn. II Nc 37610/12 z dnia 15 listopada 2012 roku
- nr K 152666 sygn. II Nc 37602/12 z dnia 15 listopada 2012 roku
- nr K 152667 sygn. II Nc 37603/12 z dnia 15 listopada 2012 roku
- nr K 152668 sygn. II Nc 37604/12 z dnia 15 listopada 2012 roku
- nr K 152669 sygn. II Nc 37605/12 z dnia 15 listopada 2012 roku

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. uzyskała nakazy zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie z następujących umów:

- nr K 152670 sygn. XVI GNc 1085/12 z dnia 18 grudnia 2012 roku
- nr K 152671 sygn. XVI GNc 1086/12 z dnia 18 grudnia 2012 roku

(nakazy zapłaty Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. oraz Sądu Okręgowego w Warszawie k. 1433-1447 Tom VIII)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka Odlewnia (...) Sp. z o.o. z **siedzibą w R.** zawarła w dniu 27 stycznia 2012 roku z (...) **S.A. z siedzibą w P.** umowę leasingu operacyjnego nr (...), zgodnie z którą (finansujący) zakupił, a następnie oddał do używania spółce Odlewnia (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. (użytkujący) przedmiot leasingu koparko-ładowarkę **H. W.-25H o numerze (...)**. Umowa została podpisana przez **prezesa spółki A. S. (1)**. W dniu 26 stycznia 2012 roku sporządzono oświadczenie dostawy przedmiotu leasingu koparko-ładowarki WZ3-25H przez (...) Budowlane Sp. z o.o., podpisane przez R. K. (1) i J. O. (3) dla leasingodawcy (...) S.A. z siedzibą w P..

W dniu 30 stycznia 2012 roku dokonano oględzin przedmiotowej maszyny znajdującej się na terenie spółki (...) w miejscowości G. ul. (...), z której to czynności sporządzono protokół podpisany przez R. K. (1). W dniu 2 lutego 2012 roku zawarto umowę polisy ubezpieczeniowej NR (...) dla koparko-ładowarki WZ30-25H o numerze (...), której wartości ubezpieczyciel określił na kwotę 210 000 zł netto.

(umowa leasingu operacyjnego nr (...) r. z dnia 27.01.2012 r. koparko-ładowarki H. W.-25H k. 755-758 tom IV, ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego k. 1855-1859 tom V, faktura proforma nr 1/01/2012 koparko-ładowarki H. W.-25H k. 1654 tom IV, protokół z dnia 30.01.2012 r. oględzin maszyny H. W.-25H k. 775 tom IV, oświadczenie dostawcy przedmiotu (...) Budowlane Sp. z o.o. z dnia 26.01.2012 roku k. 1669 tom IV, dokument uzupełniający do umowy leasingu k. 1673 tom IV, polisa ubezpieczenia z dnia 2.08.2012 k. 1839 Tom V)

Nadzór oraz wszelkie decyzję związane z przedmiotową koparko-ładowarką oraz pozostałymi maszynami budowlanymi, które były przyjmowane na teren spółki Odlewni (...) sprawował i podejmował A. S. (1). Teren spółki był pod stałą ochroną pracowników firmy (...). Czynności w zakresie przyjmowania i wydawania maszyn budowlanych były wykonywane przez magazyniera M. J. (1) na polecenie A. S. (1), który wskazywał jaką maszynę budowlaną ma przygotować do transportu. Na teren Odlewni (...) co jakiś czas przywożono i wywożono maszyny budowlane, których ruch rejestrowano w protokołach przyjęcia i wydania, podpisywanych przez magazyniera M. J. (2) oraz pracownika ochrony M. P. (1). Pozostali zatrudnieni pracownicy Odlewni (...), nie uzyskali od prezesa A. S. (1) żadnych informacji odnośnie maszyn budowlanych, znajdujących się w różnych okresach na terenie spółki. Ponadto A. S. (1) był powiązany biznesowo z R. K. (1) i J. O. (3), z którymi bardzo dobrze się znał i podejmował wspólne dla wszystkich przedsięwzięcia finansowe.

(zeznania M. P. (1) k. 175-176, tom załącznik nr 6, k. 1544v.- (...) Tom IX akt sądowych; zeznania M. J. (1) k. 170-172 tom załącznik nr 6, k. 1533-1533v. Tom IX akt sądowych; zeznania B. B. (1) k. 162-163 tom załącznik nr 6, k. 1531-1531v. Tom IX akt sądowych; zeznania D. M. k. 164-165 tom załącznik nr 6, zeznania I. B. k. 166-167 tom załącznik nr 6, zeznania M. K. (1) k. 173-174 tom załącznik nr 6, zeznania Z. P. k. 177-178 tom załącznik nr 6, k. 1543v.-1544v. Tom IX akt sądowych; zeznania K. K. (1) k. 192-193. tom załącznik nr 6, k. 1542v. Tom IX akt sądowych; zeznania A. K. (1) k. 195-196 tom załącznik nr 6, k. 1542-1542v. Tom IX akt sądowych; zeznania W. D. (1) k. 184-185 tom załącznik nr 6, k. 1541-1541v. Tom IX akt sądowych)

W dniu 5 lipca 2012 r. w Odlewni (...) ul. (...) przyjęto dwie koparko-ładowarki, jedną typ WZ30-25G o numerze (...), która była przedmiotem umowy leasingu operacyjnego z dnia 6.03.2012 r. nr K 152670, pomiędzy (...) Budowlane Sp. z o.o. z siedzibą w G. a Millennium (...) Sp z o.o. z siedzibą w G. oraz drugą koparko-ładowarkę typ WZ30-25G o numerze (...), która była przedmiotem umowy leasingu operacyjnego z dnia 23.12.2011 r. o numerze (...) pomiędzy (...) Budowlane Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. Protokół przyjęcia maszyny został podpisany przez pracownika ochrony firmy (...) M. P. (1).

(protokół z dnia 5 lipca 2012 roku przyjęcia koparko-ładowarki WZ30-25G o numerze (...) k. 1812 tom V, zeznania M. J. (1) k. 170-172 tom załącznik nr c; zeznania M. P. (1) k. 175-176 tom załącznik nr c)

W dniu 18 lipca 2012 roku w Odlewni (...) przyjęto koparko-ładowarkę WZ30-25H o numerze (...), co potwierdza podpisany protokół przez pracownika ochrony firmy (...) M. P. (1) oraz pracownika Odlewni (...) M. J. (1).

(protokół z dnia 18 lipca 2012 roku przyjęcia koparko-ładowarki WZ30-25H o numerze (...) k. 1812 tom V sądowe, zeznania M. P. (1) k. 175-176 tom załącznik nr c, zeznania M. J. (1) k. 170-172 tom załącznik nr c, k. 1533-1533v. Tom IX akt sądowych)

W nieustalonym dniu, kiedy koparko-ładowarka H. typ WZ30-25H znajdowała się na terenie Odlewni (...), pracownik A. S. (2) dokonał zamiany tabliczki znamionowej w koparko-ładowarce WZ30-25H w ten sposób, że przy pomocy nitownicy zdjął tabliczkę znamionową o danych WZ30-25H numer (...) i zamontował nową tabliczkę znamionową o danych WZ30-25H numer (...). Odchodzącego od maszyny A. S. (2) zauważył M. P. (1), który widział w jego ręku trzymaną nitownicę. W późniejszym czasie wśród pracowników Odlewni (...) chodziły słuchy o zamianie tabliczek

znamionowych. Wiedzę o zamianie tabliczek znamionowych posiadali M. J. (1), B. B. (1), K. K. (1), A. K. (1), M. K. (1). Również drugi z magazynierów W. D. (1) posiadał informacje o przebijaniu numerów w maszynach budowlanych, a czynność tę wykonywał A. S. (2), którego nota bene widział z tabliczkami znamionowymi w ręku oraz słyszał, od innych osób, że chodził z nitownicą do tych maszyn. O procederze zamiany tabliczek znamionowych celem utrudnienia zajęcia maszyny budowlanej przez komornika wiedział również pracownik J. G., który potwierdził nadto, iż na polecenie M. B. (1) i A. S. (1) dokonywano rozłożenia na części maszyny budowlanej i wywożenia z terenu spółki.

(zeznania M. P. (1) k. 175-176 tom załącznik nr 6, k. 1544v.- (...) Tom IX akt sądowych; zeznania M. J. (1) k. 170-172 tom załącznik nr 6, zeznania Z. W. (1) k. 162-163 tom załącznik nr 6, zeznania B. B. (1) k. 162-163 tom załącznik nr 6, k. 1531-1531v. Tom IX akt sądowych; zeznania M. K. (1) k. 173-174 tom załącznik nr 6, zeznania K. K. (1) k. 192-193 tom załącznik nr 6, k. 1542v. Tom IX akt sądowych; zeznania A. K. (1) k. 195-196 tom załącznik nr 6, k. 1542-1542v. Tom IX akt sądowych; zeznania W. D. (1) k. 184-185 tom załącznik nr 6, k. 1541-1541v. Tom IX akt sądowych, zeznania J. G. k. 1295, k. 1522v.- (...) Tom IX, zeznania P. G. (2) k. 1292, k. 1522v-1523 Tom IX)

W dniu 31 sierpnia 2012 roku z Odlewni (...) została wywieziona koparko-ładowarka WZ30-25H lecz z numerem (...). Ten fakt potwierdza list przewozowy firmy (...) Wydobycie Sprzedaż i Transport (...) P. J. (1) z siedzibą w P., podpisany przez pracownika magazynu Odlewni (...) M. J. (1), w miejscu nadawcy przesyłki i wskazujący w swej treści numer koparko-ładowarki (...), do przekazania odbiorcy - S.. M. P. (1) dostrzegł, że koparko-ładowarka WZ30-25H posiada numer seryjny (...), inny niż w dniu przyjęcia tego modelu sprzętu. Połączywszy fakty o zamianie tabliczek znamionowych oraz ujawnieniu A. S. (2) z nitownicą przy przedmiotowej maszynie, poprosił M. J. (1) o dokonanie na protokole z dnia 18 lipca 2012 roku o przyjęciu koparko-ładowarki WZ30-25H zmian i jego podpisanie pod adnotacją „31.08.2012 zdjęto z ewidencji i przekazano do magazynu wyrobów gotowych”.

(list przewozowy (...) z dnia 31 sierpnia 2012 roku o wydaniu koparko-ładowarki o numerze (...) k. 1812 tom V, zeznania M. P. (1) k. 175-176 tom załącznik nr 6, k. 1544v.- (...) Tom IX akt sądowych; zeznania M. J. (1) k. 170-172 tom załącznik nr 6, k. 1533-1533v. Tom IX akt sądowych)

Następnie w dniu 19 października 2012 roku przyjęto w Odlewni (...) koparko-ładowarkę WZ30-25H o numerze (...), która powróciła ze S.. Protokół przyjęcia podpisany został przez M. P. (1) i M. J. (1). Transport przedmiotowej maszyny został zlecony przez T. G. (1) pracownika Odlewni (...), który zwrócił się do H. B. prowadzącego firmę (...) siedzibą w R. o przewiezienie koparko-ładowarki typu WZ30-25H o numerze (...) ze S. do Odlewni (...). O przedmiotowym transporcie Z. P. powiadomił za pośrednictwem e-miała między innymi J. O. (1) (jacek.ostaszewski@hydros.pl), E. W. (ewa.wojcik@hydros.pl). Usługa została wykonana. Początkowo problemy z opłaceniem faktury za transport czynił Z. P. zajmujący stanowisko dyrektora spółki, ale ostatecznie faktura została podpisana przez J. M. (1) i opłacona w kwocie 2 460 zł w dniu 11 grudnia 2012 roku. Koparko-ładowarka WZ30-25H o numerze (...) przebywała w Odlewni (...) do 8 stycznia 2013 roku. W dniu 8 stycznia 2013 roku maszyna została wywieziona z Odlewni (...) na polecenie prezesa A. S. (1).

(zeznania H. B. k. 168-169 tom załącznik nr 6, k. 1531v.-1532v. tom IX akt sądowych; zeznania Z. P. k. 177-178 tom załącznik nr 6, k. 1543v.-1544v. Tom IX akt sądowych; protokół z dnia 19 października 2012 roku przyjęcia koparki H. W.-25H o numerze (...) k. 1812 tom V, protokół przekazania koparko-ładowarki WZ30-25H o numerze (...) oraz wydruk e-mail k. Tom IX akt sądowych; zeznania M. P. (1) k. 175-176 tom załącznik nr 6, k. 1544v.- (...) Tom IX akt sądowych; zeznania M. J. (1) k. 170-172 tom załącznik nr 6, faktura VAT (...) z dnia 19.10.2012 r. k. 1838 tom V, zeznania J. M. (2) k. 197-197v. tom załącznik nr 6, k. 15431543v. Tom IX akt sądowych; wyjaśnienia J. O. (3) k. 2334-2335 tom V, zeznania Z. W. (2) k. 49-50 sygn. II Ko 1212/17;)

W dniu 21 listopada 2012 roku wykonując czynności na zlecenie Millennium (...) pracownicy Agencji (...) i P. G. (3) przeprowadzili wizję lokalną na terenie Odlewni (...) Sp. z o.o. w R. przy ul. (...). W trakcie czynności ujawnili na terenie odlewni maszyny budowlane (...) z różnymi numerami identyfikacyjnymi. Z sporządzonej dokumentacji fotograficznej wynika, że w tym dniu na terenie Odlewni (...) znajdowała się koparko-ładowarkę H. W.-25G o numerze

(...) będącą przedmiotem umowy nr K 152670 z Millennium (...) Sp z o.o. oraz koparko-ładowarkę H. W.-25H o numerze (...) będącą przedmiotem umowy nr (...) S.A.

(zdjęcia k. 1121, 1124-1125 tom IV, k. 1125 tom IV- cała dokumentacja zdjęciowa – tom załącznik nr 4; zeznania P. G. (1) k. 198-199 tom załącznik nr 6; zeznania P. G. (3) k. 211-212 tom załącznik nr 6, k. 1577 Tom IX akt sądowych)

W związku z niewykonywaniem przez leasingobiorcę zobowiązań wynikających z umowy leasingu tj. brak terminowej zapłaty rat leasingowych, (...) S.A. wezwała Odlewnię (...) Sp. z o.o. do natychmiastowego uregulowania zaległości pismem z dnia 7 stycznia 2014 roku pod rygorem rozwiązania umowy w trybie natychmiastowych. Pracownik biura (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. działającej na rzecz (...) S.A. – G. J. w dniu 5.02.2014 r. spotkał się z A. S. (1), który oświadczył, że spółka ma przejściowe kłopoty finansowe, ale jest zainteresowana spłatą zaległości. Pokwitował odbiór wezwania do zapłaty zaległych rat, zapłaty kosztów windykacyjnych oraz okazania przedmiotów leasingu do dnia 19.02.2014 r. Podpisał również zobowiązanie, że w razie braku spłaty wymienionych kwot w terminie odda przedmiot leasingu w dniu 20.02.2014 r. Z uwagi na brak spełnienia powyższych warunków (...) S.A. w dniu 10 marca 2014 roku wypowiedziało umowę leasingu nr (...) i wezwało do wydania koparko-ładowarki H. W.-25H o numerze (...). Wypowiedzenie zostało podpisane przez oskarżonego. Podczas rozmowy z G. J. na pytanie, gdzie znajduje się koparko-ładowarka (...) oskarżony oświadczył, że w serwisie w T.. Świadek skontaktował się z wskazanym serwisem uzyskując odpowiedź, że takiej koparki nigdy w serwisie nie mieli.

(wezwanie do zapłaty z dnia 29.01.2014 r. k. 1677-1678 tom IV, oświadczenie z dnia 5.02.2014 r. podpisane przez A. S. k. 1849 tom V, rozwiązanie umowy i wezwanie do wydania przedmiotu leasingu podpisane przez oskarżonego A. S. k. 1680-1681 tom IV, zeznania G. J. k. 157-159 tom załącznik nr 6, k. 1533v.- (...) Tom IX akt sądowych)

W dniu 28 marca 2014 roku A. S. (1) stawił się w Komendzie Powiatowej Policji w R. i złożył zawiadomienie w sprawie przywłaszczenia koparko-ładowarki marki H. (...) o numerze (...).

(zaświadczenie z KPP w R. k. 1690 tom IV)

R. K. (1) urodzony (...), obywatelstwa polskiego, wykształcenie wyższe, z zawodu inżynier mechanik, żonaty ojciec dwójki dorosłych dzieci, nie karany.

(dane osobowe z aktu oskarżenia)

R. K. (1) przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanych czynów, odmówił składania wyjaśnień

(wyjaśnienia R. K. (1) k. 1421-1423 tom IV, k. 2233-2235 tom V)

J. O. (2) urodzony (...), obywatelstwa polskiego, wykształcenie wyższe, z zawodu inżynier budownictwa, żonaty, ojciec dwójki dorosłych dzieci, nie karany.

Oskarżony **J. O. (2)** wyjaśnił, że był członkiem zarządu spółki (...) od grudnia 2010 roku lub od stycznia 2011 roku do maja 2012 roku. Prezesem i członkiem zarządu był R. K. (1). Sprawami księgowymi i finansowymi, kontaktami z bankami z leasingami, przygotowanie dokumentów na te potrzeby i reprezentacją spółki zajmował się M. B. (1), który był w tym czasie wiceprezesem spółki (...). R. K. (1) pracował w G., na tym samym pięttrze co (...). Jego zadaniem było zajmowanie się serwisem i nadzorowaniem prac biurowych. Oskarżony z kolei pracował w W. i zajmował się negocjacjami przy zakupie maszyn, głównie z C.. Odnosząc się do zmiany numeracji maszyn stwierdził , że była to pomyłka B., który przygotowywał dokumenty i maszyny do leasingu. Podejrzany przyjeżdżał do banku podpisywać gotowe już dokumenty leasingowe. Nie możliwe było wyłapania czy ten czy inny numer maszyny może się powtórzyć. Nie wiedział, że ten sam numer maszyny może występować w obu umowach leasingowych. Maszyny były sprowadzane z C. i mieli upoważnienie producentów chińskich do zmiany tabliczek znamionowych, aby sprzedawać maszyny pod nazwą H. (...). Numery maszyn sprowadzanych z C. pozostawały te same, by zgadzały się z dokumentami celnymi. W marcu 2012 roku miał problemy chorobowe i nie interesował się sprawami spółki. Odszedł z zarządu w maju 2012 roku

i przekazał nowemu prezesowi M. B. (1) maszyny znajdujące się na placu w G., w tym maszynę (...). Z tej czynności sporządzono notarialnie protokół, do którego wpisywaną każdą maszynę sprawdzając jej tabliczkę znamionową. Nie wiedział czy K. był zorientowany w sprawie tych maszyn, czy był tylko figurantem. Księgowość H. prowadziła spółka (...). W jego ocenie pieniądze z leasingów nie zasilały H., a wpływały do (...) lub innych spółek, wynikało to z tego, że spółka nie miała środków na zaplanowane przedsięwzięcia. Nie wiedział co się stało z tymi maszynami, ale fizycznie istniały i je widział. Nigdy od B. nie miał zapytania o to, gdzie się maszyny znajdują i kiedy zostaną zwrócone. Nie wie gdzie fizycznie były zmieniane tabliczki znamionowe i kto to robił.

(wyjaśnienia J. O. (3) k. 1237-1240 tom IV)

W kolejnych wyjaśnienia ustosunkowując się do drugiego zarzutu podał, że przez cały czas były dwie maszyny o numerach (...) oraz (...). Jedna maszyna była oddana w leasing do (...) przez Odlewnię (...) Sp. z o.o., druga maszyna oddana w leasing do M. (...) przez (...). Nie było żadnych zmian tabliczek znamionowych na maszynach. W marcu lub kwietniu 2012 roku maszyna o numerze (...) została przewieziona z R. do S. do firmy (...) Sp. z o.o. w celu dorobienia łyżki ładowarkowej. W stalowej W. maszyna była od 18 października 2012 roku, potem została zabrana do odlewni w R.. Protokół przekazania maszyny znajduje się w aktach prowadzonego postępowania przez K. w R.. Maszynę o numerze (...) widnieje na przekazanym protokole, zaś od 7 maja 2012 roku nie interesował się już jej losem. Wie, że maszyna (...) od października 2012 roku do 8 stycznia 2013 roku znajdowała się na terenie odlewni w R.. W dniu 8 stycznia 2013 roku maszyna została wywieziona z odlewni w R. za zgodą prezesa A. S. (1). Widział na tę okoliczność list przewozowy i Wz-tkę.

(wyjaśnienia J. O. (3) k. 2334-2335 tom V)

J. O. (3) podczas przesłuchania przed sądem nie przyznał się do dokonania zarzuconych mu czynów odmawiając składania wyjaśnień. Potwierdził uprzednio złożone wyjaśnienia. Ustosunkowując się do pierwszego zarzutu wyjaśnił, że dokumentacja leasingowa z podanymi numerami maszyn i innymi informacjami żądanymi przez bank, sporządzona była przez M. K. (2) pracownicę firmy (...), podwładną pana B., na przełomie lat 2011/2012 i następnie dostarczona leasingodawcy. Sprawami leasingowymi zajmował się B., zaś on przyjeżdżał do G. podpisywać dokumenty do banku. Nie było możliwości sprawdzenia w banku tych numerów maszyn, bo człowiek musiałby je pamiętać. Na pewno w sposób świadomy i w celu osiągnięcia jakichkolwiek korzyści majątkowych nie wystawił podwójnie tych maszyn do leasingu. Odnośnie drugiego zarzutu twierdził, że były dwie maszyny i jedna z nich przebywała na placu Odlewni (...), a druga maszyna niby ze zmienioną tabliczką znamionową w G.. Nie pamięta w jakich okolicznościach podpisywał w dniu 6 marca 2012 roku dokumenty leasingowe.

(wyjaśnienia J. O. (3) k. 1392v. - (...) tom VIII)

A. S. (1) urodzony (...), obywatelstwa polskiego i niemieckiego, wykształcenie wyższe, z zawodu magister inżynier budownictwa, uzyskujący dochody w wysokości 9000 zł, stanu wolnego, ojciec dorosłych dwojga dzieci, nie karany.

(dane osobowe k-)

A. S. (1) podczas przesłuchania przed sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i wyjaśnił, że nie przywłaszczył maszyny, która była leasingowana przez spółkę, której był i jest prezesem zarządu. Sam zawiadomił prokuraturę po tym jak bank zwrócił się o zwrot maszyny i zauważył jej brak na placu. Jeśli chodzi o wyjaśnienia J. O. (3) w zakresie jakim twierdzi, że maszyna została zwrócona do odlewni (...) to w dokumentach nie można tego stwierdzić. W tym czasie stało kilka maszyn firmy (...), która wynajmowała powierzchnię, ale żadna z tych maszyn nie nosiła tych numerów, które miała mieć maszyna leasingowa. Maszyna została oddana w leasing na potrzeby odlewni (...). W czasie jej użytkowania uległa awarii i została w ramach gwarancji odebrana przez firmę (...) i przetransportowana do warsztatu w S.. Nie wie co się działo dalej z maszyną bo tego nie nadzorował. Maszyna nie została odebrana z warsztatu, ponieważ umowa gwarancyjna obejmowała również dostarczenie maszyny po naprawie. Nie pamięta co odpowiedział leasingodawcy na żądanie zwrotu maszyny. Po sprawdzeniu, że maszyny nie ma na placu i braku odpowiedzi z firmy (...) zawiadomiona została prokuratura. Według dokumentów spółki maszyna

po remoncie nie przyjechała. Rozmowa z przedstawicielem firmy windykacyjnej w sprawie maszyny odbyła się po złożonym zawiadomieniu o przestępstwie. W chwili przyjęcia maszyny sporządzono dokument przyjęcia w obecności leasingodawcy. Nie ma pojęcia kto transportował maszynę do warsztatu. W razie wyjazdu maszyny wystawiany jest dokument WZ, w przypadku przyjazdu dokument PZ i protokół przyjęcia maszyny po naprawie. J. O. (3) przedstawił tylko list przewozowy maszyny ze S. do odlewni (...), ale dokumentu magazynowego o przyjęciu maszyny do odlewni już nie przedstawił. Taki dokument jest sporządzany w kilku egzemplarzach jeden zostaje w magazynie, drugi otrzymuje kierowca-dostawca i jeszcze jeden idzie do księgowości.

(wyjaśnienia A. S. (1) k. 2291-2293 tom V, k. 1407v.-1408v. tom VIII)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Oświadczenie procesowe oskarżonego R. K. (1) w którym to nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów nie znalazło akceptacji Sądu w postaci dania wiary oskarżonemu, że nie był sprawcą ani nie ponosi winy w zakresie zarzucanych mu czynów. Postawę procesową oskarżonego należy oceniać zgodnie z zasadami logiki, jak również przez pryzmat wskazań doświadczenia życiowego na tle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy. W przypadku zaprzeczenia winie, rekonstrukcja procesu psychicznego sprawcy, a więc jego zamiaru możliwa jest na podstawie analizy przejawów jego uzewnętrznionego zachowania związanego z konkretnym zdarzeniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 04.06.2014 r., sygn. akt II Aka 109/14). Wszelkierne analizy zgromadzonego materiału dowodowego w stosunku do R. K. (1) niewątpliwie wskazują, iż oskarżony praktycznie od momentu, kiedy został wezwany do zapłaty rat leasingowych i wydania przedmiotów miał świadomość, że maszyny budowlane, które przekazane zostały mu w użytkowanie na podstawie zawartych umów leasingu z (...) Sp. z o.o., a kolejno (...) Sp. z o.o. nie zwróci. Niekwestionowany jest również fakt, iż oskarżony krótko po zawarciu umów leasingu operacyjnego choćby z (...) Sp. z o.o. miał problemy z terminowym opłacaniem rat leasingowych określonych w umowach, co w konsekwencji doprowadziło do ich wypowiedzenia. Stwierdzić należy, iż pomimo wezwania do uregulowania zaległości i wydania przedmiotów leasingu z (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. istniała możliwość kolejnego wznowienia umowy leasingu w trakcie prowadzenia czynności windykacyjnych przez zewnętrzną firmę windykacyjną. Niezbędnym warunkiem wznowienia umów było jednak całkowite uregulowanie przez oskarżonego istniejących zadłużeń co do poszczególnych maszyn budowlanych. W tym miejscu zwrócić należy uwagę, iż nie jest zadaniem Sądu ocena zachowania oskarżonego na przestrzeni całego okresu trwania tej umowy, lecz jego postępowanie po wszczęciu czynności windykacyjnych na rzecz (...) Sp. z o.o., a następnie (...) Sp. z o.o. a w szczególności już po odebraniu w dniach 12 czerwca 2012 roku i 5 października 2012 roku ostatecznych wezwań do wydania przedmiotów leasingu. Oskarżony R. K. (1) zdawał sobie sprawę z konieczności jak najszybszej spłaty zaległych opłat na rzecz pokrzywdzonych firm dla kontynuacji umowy, miał świadomość, iż jest to warunek niezbędny ku temu, by umowa mogłaby zostać wznowiona. Nie bez znaczenia jest przy tym fakt, iż R. K. (1) był informowany o najprostszym z możliwych rozwiązań zaistniałej sytuacji – wydaniu przedmiotów leasingu z (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. nie wydał, jak również nie wywiązał się z obowiązku uiszczenia całości zadłużeń z poszczególnych umów. Co prawda z zeznań świadka M. H. (1) i pism kierowanych do pokrzywdzonych wynika, iż deklarował wolę spłaty zaległych opłat, powołując się na problemy finansowe, co jednak nie następowało.

Nie bez znaczenia jest postawa oskarżonego trwająca kilka miesięcy od momentu wypowiedzenia poszczególnych umów leasingu. Unikał kontaktów z windykatorami, nie odbierał połączeń bądź też wbrew wcześniejszym zapowiedziom nie oddzwaniał, wymijająco odpowiadał, że nie wie gdzie są przedmioty leasingu, że w tym celu kontaktuje się ze swoim prawnikiem. Kontakt z oskarżonym był wyraźnie utrudniony. Dodatkowo R. K. (1) nie informował o zmianie adresu prowadzenia działalności gospodarczej, spółka zmieniała siedziby i nie informowała leasingodawców, ani znanego już oskarżanemu (...), o nowym adresie siedziby spółki (...) Sp. z o.o. Świadek na własną rękę w drodze prowadzonych czynności windykacyjnych ustalał nowe adresy siedziby spółki. Pomimo zatem świadomości, że leasingodawcy (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., nie godzili się na wznowienie umów i kategorycznie domagali się zwrotu przedmiotów leasingu, oskarżony wezwany kilkakrotnie do wskazania miejsca przechowywania maszyn budowlanych nie uczynił tego, nie wydał ich dobrowolnie. Istotne są ustalone okoliczności faktyczne, iż w dniu 11 września 2012 roku M. H. (1) ujawnił na placu spółki (...) przy ul. (...) w S., dwie maszyny objęte umową leasingu z

(...) z o.o. - ładowarkę H. R. o numerze (...) oraz ładowarkę H. R. 15 o numerze (...). Fakt ten wskazuje, że oskarżony w chwili kiedy M. H. (1) próbował ustalić miejsce położenia przedmiotu leasingu, wiedział, gdzie się on znajduje, a mimo to nie ujawnił tego, zbywając w licznych rozmowach świadka.

Istotne również są kolejne ustalone fakty, a mianowicie w dniu 5 lipca 2012 roku w Odlewni (...) przyjęto koparko-ładowarkę H. W.-25G o numerze (...), będącą przedmiotem umowy leasingu nr (...) z (...) Sp. z o.o. i następnie w dniu 18 lipca 2012 roku również przyjęto do Odlewni (...) koparko-ładowarkę H. W.-25H o numerze (...), będącą przedmiotem umowy leasingu nr (...) z (...) Sp. z o.o. Potwierdzają to protokoły przyjęcia podpisane przez M. P. (1) i M. J. (1). Kolejno co istotne w tym zakresie - w dniu 21 listopada 2012 roku pracownicy Agencji (...) i P. G. (3), którzy przeprowadzili czynności windykacyjne na rzecz (...) Sp. z o.o. na terenie Odlewni (...) w trakcie czynności ujawnili koparko-ładowarkę H. W.-25G o numerze (...), będącą przedmiotem umowy nr K 152670 z Millennium (...) Sp z o.o. Potwierdza to zabezpieczona w aktach sprawy dokumentacja fotograficzna tej maszyny budowlanej. Fakty te wskazują jednoznacznie, że od momentu tj. od dnia 12 czerwca 2012 roku, kiedy R. K. (1) miał wiedzę o konieczności wydania przedmiotów leasingu operacyjnego z (...) Sp. z o.o. oskarżony już wtedy bezprawnie rozporządził tymi przedmiotami, poprzez przewiezienie ich ze spółki (...) do Odlewni (...) A. S. (1). To zaś potwierdza, że R. K. (1) mając świadomość, gdzie znajdują się poszczególne przedmioty leasingu, nie ujawnił ich położenia choćby M. H. (1), który kilkakrotnie prosił oskarżonego o wydanie przedmiotów leasingu. Oskarżony zaprzestał właściwie jakichkolwiek kontaktów z leasingodawcami i zewnętrznymi firmami windykacyjnymi. Wszystkie próby ustalenia miejsca przechowywania przedmiotów leasingu przez pokrzywdzonych nie mogły odnieść zamierzonego skutku z tego względu, że oskarżony zmieniał adresy siedziby spółki, dokonywał przewożenia poszczególnych maszyn budowlanych do innych miejscowości celem ukrycia, w tym na teren Odlewni (...) w R., dokonywał zamiany tabliczek znamionowych na maszynach budowlanych lub pozbawiał ich w ogóle identyfikacji, co miało na celu utrudnienie ustalenia przedmiotu poszczególnych umów leasingu operacyjnego. Wszystkie te czynności miały na celu niewydanie przedmiotów leasingu, a wynika to nieodparcie z analizy zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków w szczególności pracowników Odlewni (...), pracowników ochrony, zabezpieczonej dokumentacji protokołów przyjęcia i wydania, dokumentacji fotograficznej.

Sposób postępowania R. K. (1) przekonuje, iż w istocie jego zamiarem nie było rozliczenie się z leasingodawcami, uregulowanie płatności, a jedynie stworzenie pozorów takiego postępowania, utrzymanie leasingodawcy i firm windykacyjnych w przekonaniu, iż ma zamiar wywiązać się z zaciągniętych zobowiązań.

Rozmowy R. K. (1) oraz M. B. (1) z świadkiem M. H. (1), które zostały nagrane przez świadka, a następnie przeniesione procesowo na protokół wskazują jednoznacznie, że R. K. (1) utrudniał pracownikowi firmy windykacyjnej wskazanie położenia przedmiotów umów leasingu. Nie bez znaczenia na ocenę zachowania oskarżonego ma również sama jego postawa w toku prowadzonego śledztwa. Oskarżony odmówił za każdym razem złożenia wyjaśnień i ustosunkowania się do zarzutów, nadto w postępowaniu sądowym również nie udało się dokonać z nim czynności procesowych, co zapewne umożliwiłoby poznanie choćby jego wersji wydarzeń. Nie ma również żadnych wątpliwości, iż oskarżony znał treść umów leasingowych w szczególności tę okoliczność, że nie jest właścicielem maszyn i w przypadku zaistnienia podstaw do ich zwrotu powinien to uczynić. Dlatego Sąd nie dał wiary jego oświadczeniu procesowemu wobec sprzeczności z dostatecznie spójnymi, logicznymi i konsekwentnymi relacjami poszczególnych świadków oraz zabezpieczoną w sprawie dokumentacją dotyczącą zdarzeń.

Dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego przeciwko **A. S. (1)**, w pierwszej kolejności Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego w części w jakiej nie przyznawał się do zarzutu przywłaszczenia przedmiotu leasingu oraz braku wiedzy co dokładnie stało się z koparko-ładowarką WZ30-25H przez okres jej użytkowania i gdzie przedmiot się znajduje, jak i co do okoliczności zamiany tabliczek znamionowych nie zasługują na wiarę.

Są one niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne, a ponadto nie korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Brak świadomości o procedurze zamiany tabliczek znamionowych upada w świetle treści zeznań pracownika ochrony M. P. (1), który dokładnie nadzorował i dokumentował przyjazd oraz wyjazd maszyn budowlanych z Odlewni (...). Świadek pamiętał dosyć dokładnie okoliczności, w których brał udział, opisując

szczegółowo model przyjęcia i wydania sprzętu jaki wjeżdżał na teren spółki. Zeznania M. P. (1) stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie w jakim ujawniają i potwierdzają fakt zmiany tabliczek znamionowych przy koparko-ładowarce H. typ WZ30-25H w okresie, kiedy sprzęt był w posiadaniu oskarżonego A. S. (1). Świadek szczegółowo i wiarygodnie opisał okoliczności przyjmowania i wydawania przedmiotowej koparko-ładowarki oraz nieprawidłowości z numerami seryjnymi tej maszyny. Wiarygodne są również zeznania świadka w części, w jakiej wskazał, iż widział A. S. (2) z nitownicą w ręku. Nie widział faktu zmiany tabliczek znamionowych, ale zestawiając zeznania świadka z protokołami przyjęcia maszyny oraz zeznaniami B. B. (1), w ocenie Sądu nie sposób nie dać im wiary. Wiarygodności jego zeznań nie są wstanie podważyć wymijające, lakoniczne zeznania A. S. (2), który nie tylko w trosce o swoją odpowiedzialność ale również z uwagi na powiązania osobiste jego córki z oskarżonym A. S. - miał osobisty interes w tym, aby nie ujawniać szczegółów tej sprawy. Wymowna również jest okoliczność odmowy podpisania przez A. S. (2) protokołu przesłuchania, żądając usunięcia z protokołu treści dotyczących jego córki. Nie ma powodów nie wierzyć świadkowi M. P. (1), który zajmował się w większości ochroną i nadzorem nad pracą magazynierów oraz dokumentowaniem przyjazdu oraz wyjazdu maszyn należących do A. S. (1), a zatem posiadał największą wiedzę i spostrzeżenia tego co działo się na terenie Odlewni (...). Wyjaśnienia oskarżonego w tej części również upadają w kontekście zeznań M. J. (1), który zeznał, że A. S. (5) wiedział o zamianie tabliczek znamionowych, jak i również inni pracownicy tj. M. P. (1), K. K. (1). Świadek zeznał, że zamiany tabliczek znamionowych dokonał A. S. (2), a fakt ten ujawnił świadek w dniu 31 sierpnia 2012 roku, kiedy podpisywał protokół przekazania koparko-ładowarki transportowanej przez firmę (...), w którym podano numer seryjny (...). Zatem zeznania świadka korespondują ściśle z zeznaniami M. P. (1) oraz dokumentacją Odlewni (...). Zabezpieczona dokumentacja w postaci protokołów z dnia 18 lipca 2012 roku i 31 sierpnia 2012 roku wskazują jednoznacznie, że w tym okresie na terenie Odlewni (...) doszło do zamiany tabliczek znamionowych w koparko-ładowarce WZ30-25H.

Linie obrony oskarżonego A. S. (1) podważają również zeznania świadka B. B. (1), który słyszał prawdopodobnie od Z. W. (1) o zamianie tabliczki znamionowej. Również świadek K. K. (1) i A. K. (1) zeznali, że słyszeli o zamianie tabliczek znamionowych. Nadto oskarżonego obciążają zeznania J. G. oraz częściowo P. G. (2), którzy zeznali, że na polecenie A. S. (1) i M. B. (1) dokonywano rozłożenia na części maszyn budowlanych i wywożenia oraz zrywania tabliczek znamionowych, celem utrudnienia czynności komorniczych. Co prawda świadkowie ci wiadomości posiadali ze słyszenia to, jednak w kontekście pozostałych dowodów tj. zeznań M. P. (1), M. J. (3), protokołów przyjęcia i wydania koparko-ładowarki, nie sposób nie dać wiary zeznaniom świadków w tej części.

Nadto świadek M. P. (1) stanowczo zaznaczył również, że koparko-ładowarka WZ30-25H stała zawsze w jednym miejscu, maszyną interesował się tylko A. S. (1), bowiem pracownicy Odlewni (...) nie używali tych maszyn i się nimi nie interesowali. Faktycznie przesłuchani na okoliczność przedmiotowej koparko-ładowarki pracownicy Odlewni (...) np. Z. W. (1), D. M., B. B. (1) zgodnie zeznawali, że maszyny znajdujące się na terenie odlewni nie były wykorzystywane i używane przez pracowników. Sami pracownicy byli zdziwieni pojawieniem się maszyn w odlewni. Również świadek B. B. (1) zeznał, że koparką WZ30-25H interesowali się A. S. (1) i M. B. (1). Przesłuchani pracownicy spółki w większości potwierdzają fakt, że maszyny budowlane przyjeżdżały i wyjeżdżały z Odlewni (...), a mechanizm postępowania spółki budził ich zdziwienie.

Mając na uwadze powyższą ocenę dowodów stwierdzić należy, że w kolejnej części wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim twierdził, że nie wie co stało się z koparko-ładowarką WZ30-25H A. S. (1) ewidentnie mija się z prawdą, a przyjęcie takiej postawy przez oskarżonego jest podyktowane linią obrony. Świadców M. P. (1), B. B. (1), Z. W. (1), I. B., A. K. (1), K. K. (1), M. J. (1) zgodnie wszyscy zeznali, że wszystkie decyzje w zakresie maszyn budowlanych, które znajdowały się na terenie Odlewni (...) podejmował A. S. (1). Świadców nie byli o niczym informowani, a wręcz oskarżony oświadczył na zebraniu z pracownikami, że to nie ich sprawa co firma robi z tymi maszynami. Analiza zeznań świadków wskazuje jednoznacznie, że oskarżony był jedyną osobą władną podejmować wszelkie decyzje o losach przedmiotowej koparko-ładowarki, w świetle tych zeznań trudno sobie wyobrazić, żeby któryś z pracowników bez zgody prezesa dokonywał zamiany tabliczek znamionowych przy koparko-ładowarce WZ30-25H wartej 210 000 zł, która przecież nie była używana przez pracowników i stała na placu Odlewni (...) oraz decydował o przemieszczaniu maszyny bez zgody prezesa. W świetle tych wszystkich rozważań w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość co

stało się z koparko-ładowarką WZ30-25H o numerze (...) i nie sposób nie dać wiary temu co zauważył świadek M. J. (1), iż „maszyny były dwukrotnie leasingowane i dlatego tabliczki były zamieniane”.

A. S. (1) w toku postępowania przedstawił zmienne wersje wydarzeń związanych z przedmiotem leasingu - koparko-ładowarką WZ30-25H. Gdyby od początku prezentował jednolitą historię zdarzeń, w których uczestniczył, co dokładnie relacjonują świadkowie, dawałoby to sądowi podstawę do ich konkretnej oceny jako wiarygodnego dowodu. W sytuacji zaś, gdy w kolejnym przesłuchaniu modyfikował w sposób zasadniczy przebieg wydarzeń, dostosowując swoje wersje do zgromadzonego materiału dowodowego podając dane, dotyczące przywozu i wywozu przedmiotowej koparko-ładowarki, rażąco wręcz sprzeczne z relacją świadków i dokumentacją spółki, to już sam ten fakt uprawnia do stwierdzenia niewiarygodności jego wyjaśnień. Konfrontacja z treścią pozostałych dowodów prowadzi do wniosku, iż oskarżony po prostu mija się z prawdą, starając się umniejszyć swoją rolę w popełnionym przestępstwie.

Rozbieżności w składanych wyjaśnieniach oskarżonego, mogą doprowadzić do dyskwalifikacji wiarygodności tego dowodu tylko wtedy, gdy stanowią podstawę do wysnucia wniosku, że są tendencyjne w całości lub istotnych dla sprawy kwestiach, a ta sytuacja w niniejszej sprawie zachodzi. Oskarżony od samego początku nie potrafił racjonalnie, sensownie ustosunkować się do stawianego zarzutu i odpowiedzieć co działo się z przedmiotem leasingu operacyjnego. Przy pierwszym przesłuchaniu odmówił złożenia wyjaśnień stwierdzając, iż nie nadzorował napraw maszyn oraz jej przywozu i wywozu z Odlewni (...), bo jak twierdzi nie było to w zakresie obowiązku zarządu spółki. Lektura jego wyjaśnień daje obraz osoby, która starała się wymijająco odpowiadać na fakty dotyczące zamiany tabliczek znamionowych i operacji logistycznych przedmiotowej maszyny, wartej 210 000 zł i, o którą przecież kilkakrotnie dopytywał się windykator działający na rzecz leasningodawcy. Dopiero po zapoznaniu się z materiałem dowodowym, podjął próbę wyjaśnienia okoliczności związanych z miejscem położenia koparko-ładowarki WZ30-25H, przedstawiając siebie jako pokrzywdzonego i zgłaszającego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na policję. Taka postawa jest dla Sądu nieprzekonywująca.

Sąd nie jest zobowiązany do dowodowego weryfikowania faktów i tez domniemywanych w sposób dowolny i abstrakcyjny, cechujących się jak to ujął Sąd Najwyższy „rażącą naiwnością” lub mających charakter „spiskowych teorii”. Trudno uznać, że taką spiskową teorią w niniejszej sprawie byłoby to, że świadkowie M. P. (1), M. J. (1), W. D. (1), ale i również B. B. (1), K. K. (1), A. K. (1), M. K. (1) wspólnie wymyślili nieprawdziwą wersję w zakresie okoliczności zamiany tabliczek znamionowych w maszynach budowlanych, które stały w Odlewni (...). Należy podkreślić, że przywołani powyżsi świadkowie mimo, że stanowią dowód pochodny w sprawie, bowiem informacje o zamianie tabliczek znamionowych nabyli ze słyszenia, nie deprecjonuje to wartości dowodowej ich zeznań, tym bardziej, gdy ich zeznania wzajemnie ze sobą korespondują i potwierdzają istnienie faktu głównego. Zeznania tych świadków same w sobie mają jednolitą i spójną wymowę oraz są konsekwentne w całym procesie. Relacje każdej z wymienionych wyżej świadków znajduje nadto potwierdzenie w dokumentacji w postaci protokołów przyjęcia maszyn budowlanych na teren Odlewni (...). W świetle zasad doświadczenia życiowego i wiedzy, niewiarygodnym jest również to, aby oskarżony jako prezes spółki nie wiedział co się działo i gdzie ostatecznie jest jedyny przedmiot leasingu operacyjnego wartości 210 000 zł. W sprawie przeprowadzono również czynności dowodowe weryfikujące tezę postawioną przez oskarżonego, że padł ofiarą przestępstwa przywłaszczenia. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie potwierdził tego faktu, a w świetle wiarygodnego materiału dowodowego uznać należy, że prezentowana przez oskarżonego wersja zdarzeń miała na celu ukrycie prawdziwych decyzji, które podjął w sprawie leasingowanego sprzętu.

Przechodząc kolejno do oceny wyjaśnień oskarżonego **J. O. (2)** należy podkreślić, iż nie polegają na prawdzie w części w jakiej oskarżony twierdzi, że były dwie koparko-ładowarki WZ30-25H, jedna o numerze (...) i druga (...). Wyjaśnienia, że maszyna o numerze (...) została przewieziona w marcu lub kwietniu 2012 roku z R. do S. do firmy (...) Sp. z o.o. w celu naprawy są sprzeczne z zebrany materiał dowodowy. Przesłuchany na tę okoliczność właściciel przywołanego przedsiębiorstwa - (...) potwierdził fakt przywiezienia na polecenie oskarżonego koparko-ładowarki celem dorobienia „łyżki” jednak wskazał, że do maszyny nie były załączone żadne dokumenty. Również kolejny pracownik tej firmy (...) zeznał, że nie było żadnej dokumentacji potwierdzającej czasookres postoju koparko-ładowarki, jednak obaj świadkowie zgodnie twierdzą, że maszyna stała dłuższy czas.

Z kolei należy dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których przekonuje, że koparko-ładowarka WZ30-25H o numerze (...) była przez pewien okres w naprawie, a ostatecznie w październiku 2012 roku maszyna wróciła do Odlewni (...). Potwierdza to protokół przyjęcia z dnia 19 października 2012 roku podpisany przez M. P. (1) oraz M. J. (1) i odnotowania powrotu maszyny z tym samym numerem (...). Nie ma zatem podstaw do uznania, że istniały dwie koparko-ładowarki typu WZ30-25H, a analiza wyjaśnień oskarżonego składanych w toku każdego z przesłuchań potwierdza, że J. O. (2) mija się z prawdą.

Sąd nie dał wiary tezom wywodzonym przez J. O. (2), że nie działał w celu osiągnięcia w sposób oszukańczy korzyści majątkowej poprzez ukrycie faktu, że ładowarka H. R. 15 nr (...) jest przedmiotem umowy leasingu operacyjnego z (...) o.o. oraz ukrycie, że koparko-ładowarka H. W.-25H o numerze (...) jest przedmiotem umowy leasingu zawartej z (...) S.A. działając tym samym na szkodę (...) Sp. z o.o. Za taką oceną przemawia dokładna analiza dokumentów podpisanych przez J. O. (2) oraz R. K. (1) i przedłożonych (...) Sp. z o.o. Wersja oskarżonego, w których stwierdzi, że były dwie koparko-ładowarki H. W.-25H, zaś oskarżony podpisywał tyle umów, iż nie był w stanie zauważyć różnic w numerach seryjnych podawanych w umowach leasingu, jest mało przekonująca i podyktowana taktyką procesową. W świetle zasad doświadczenia życiowego niewiarygodnym jest, aby oskarżony będąc wiceprezesem spółki, podpisując kilkakrotnie ważne umowy opiewające na duże kwoty pieniędzy, nie wiedział co podpisuje, bądź co jest przedmiotem umowy. Sąd w tej części odrzucił wyjaśnienia J. O. (2), uznając je za naiwne i kłócące się z zasadami doświadczenia życiowego i odpowiedzialnością prawną jaka ciąży na członku zarządu spółki. Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki wydarzeń stwierdzonej innymi dowodami, jeżeli owe wydarzenia są tego rodzaju, że stanowią oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dana okoliczność istotnie miała miejsce. Dlatego Sąd wersji oskarżonego w zakresie jakim twierdzi, że „(...) odnośnie numeru maszyn to nie była moja pomyłka, a B., który przygotowywał dokumenty i maszyny do leasingu. (...) Ja przyjeżdżałem tylko do banku podpisywać gotowe już dokumenty leasingowe (...). (...) nie możliwe było wyłapanie czy ten czy inny numer maszyny może się powtórzyć (...). (...) nie wiedziałem, że ten sam numer maszyny może występować w obu umowach leasingowych (...)” nie uznał za prawdziwą zwłaszcza, iż wszyscy występujący w tej sprawie jako sprawujący zarząd w opisanych podmiotach gospodarczych byli bardzo dobrymi znajomymi prowadzącymi wspólnie przedsięwzięcia gospodarcze. Nie obyło się bez kłopotów finansowych, które stały się kanwą przedmiotowej sprawy. Oskarżeni zamieniali, reorganizowali podmioty, przenosili siedziby, przenosili pracowników jednej firmy do drugiej. Działali w zaufaniu do siebie i pełnej akceptacji w zakresie podejmowanych decyzji o czym świadczą udokumentowane wywozy, przewozy, przyjęcia maszyn leasingowanych do poszczególnych firm, zeznania świadków na okoliczność osób podejmujących decyzje czy kwestia kontaktów z windykatorem, którego odsyłali o jednej do drugiej osoby. Nie ma również żadnych dowodów, które wskazywałyby, że którykolwiek z oskarżonych działał poz wiedza i zgodą drugiego. Oskarżonym O. twierdził zatem, iż nastąpił niezamierzony błąd w papierach tymczasem z materiału dowodowego wynika, że nastąpiło podwójne leasingowanie tego samego sprzętu.

Przechodząc do kompleksowej oceny zeznań świadków w zakresie zdarzeń opisanych powyżej z udziałem oskarżonych, w ocenie Sądu w pierwszej kolejności podkreślić należy, że zeznania **A. S. (2)** w zakresie w jakim nie przyznał się do dokonania zamiany tabliczek znamionowych w koparko-ładowarce WZ30-25H są niewiarygodne. Świadek ewidentnie mijał się z prawdą i zasłaniał się niepamięcią. Jego zeznania podważają stanowcze i wiarygodne zeznania M. P. (1), a w szczególności zeznania M. J. (1). W świetle analizy całościowej zeznań pracowników w szczególności M. P. (1), M. J. (1), W. D. (1) oraz załączonej dokumentacji, w ocenie Sądu to A. S. (2) z racji łączących go z oskarżonym osobistych stosunków, był zaufaną osobą dla oskarżonego, która była w stanie wykonywać na jego polecenie czynności zamiany tabliczek znamionowych w maszynach budowlanych, o których wyłącznie decydował A. S. (2). Analiza zeznań tych świadków, którzy zeznają na niekorzyść A. S. (2) w zestawieniu z dokumentacją zabezpieczoną w Odlewni (...) wskazuje, że to właśnie zaufany prezesa - A. S. (2) dokonywał zamiany tabliczek znamionowych w maszynach budowlanych znajdujących się w Odlewni (...).

Zeznania **M. J. (1)** stały się podstawą ustaleń faktycznych w szczególności w zakresie w jakim ujawniają proceder dokonywania zamiany tabliczek znamionowych przy koparko-ładowarce WZ30-25H przez pracownika Odlewni (...)

A. S. (2). Świadek szczegółowo i dokładnie opisał, kto posiadał informacje o tym procederze i jak on się odbywał. Stwierdził stanowczo, że maszyny budowlane stały w tych samych miejscach, tylko numery miały inne. Jego zeznania korespondują z protokołami przyjęcia i wydania koparko-ładowarki H. W.-25H. Również istotne są zeznania świadka, gdzie twierdzi, że widział jak znajomy A. S. (1) demontuje tabliczki znamionowe. Zeznania M. J. (1) korespondują z zeznaniami M. P. (1), dokumentacją zabezpieczoną w Odlewni (...), ale i również pośrednio z zeznaniami K. K. (1), A. K. (1), B. B. (1) Z. W. (3), którzy posiadali wiedzę o zamianie tabliczek znamionowych w maszynach budowlanych. W świetle tych wszystkich dowodów stanowczo należy podkreślić, że w koparko-ładowarce WZ30-25H dokonano zamiany tabliczek znamionowych poprzez zmianę numeru seryjnego (...) na (...).

Nie sposób odrzucić wiarygodnych zeznań świadka **W. D. (1)** złożonych na etapie śledztwa, w których ujawnił, że oskarżony A. S. (1) miał świadomość zamiany tabliczek znamionowych i był jedyną osobą decyzyjną w zakresie przedmiotowej koparko-ładowarki. Istotna jest również ta część zeznań, w której świadek relacjonuje, jak widział A. S. (7) trzymającego w ręku tabliczki znamionowe oraz, że słyszał jak „teść” A. S. (1) chodzi przy maszynach z nitownicą. Ta część zeznań dokładnie potwierdza zeznania M. P. (1). Świadek co prawda przed Sądem nie potwierdził zeznań złożonych w śledztwie twierdząc, że zeznawał w trakcie pracy, to było szybko, po czym stwierdził, że „ja tak ogólnie, to zeznałem tak, ale tak nie pamiętam”. Świadek w chwili kiedy zeznawał przed Sądem był nadal pracownikiem oskarżonego A. S. (1), a zatem miał interes w tym, aby negować uprzednio złożone przez siebie niekorzystne dla pracodawcy zeznania, których jednak są daję w pełni wiarę.

W zakresie zeznań **M. K. (1)**, Sąd uznał za wiarygodne te części, w których świadek relacjonuje: o procederze przewożenia maszyn budowlanych na teren Odlewni (...) celem utrudniania ewentualnych postępowań egzekucyjnych prowadzonych w stosunku do tych maszyn, o wydawaniu poleceń przez A. S. (1) co do maszyn budowlanych, o dokonywaniu zamiany tabliczek znamionowych. Zeznania świadka mają odzwierciedlenie w szczególności w zeznaniach M. P. (1), M. J. (1), A. K. (1), M. K. (1), W. D. (2).

Kolejny świadek **D. M.** zeznał, że wszystkie decyzje dotyczące sprzętu były podejmowane przez prezesa A. S. (1) i tylko on wiedział jaki sprzęt i po co jest na placu, te zeznania również dla Sądu są wiarygodne.

Zeznania **I. B.** głównej księgowej Odlewni (...) stały się podstawą ustaleń faktycznych w tej tylko części, w której świadek potwierdza fakt zawarcia umowy leasingowej na koparko-ładowarkę firmy (...) i położenia jej na terenie Odlewni (...) oraz, że sprawami serwisowymi w związku z tą koparką zajmował się prezes A. S. (1).

Zeznania **H. B.** stały się podstawą ustaleń faktycznych w części w jakiej potwierdzają fakt dostarczenia w dniu 19 października 2012 roku ze S. do Odlewni (...) koparko-ładowarki WZ30-25H o numerze (...). Zeznania świadka korespondują z zeznaniami M. P. (1), dokumentacją przyjęcia maszyny oraz protokołem przewozu.

Zeznania **Z. P.** są istotne w zakresie w jakim zeznał, że wszystkie decyzje związane z maszynami podejmował prezes A. S. (1).

Zeznania **J. M. (1)** stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie w jakim potwierdzają fakt związany z dostarczeniem do Odlewni (...) koparko-ładowarki WZ30-25H o numerze (...) ze S. i dokonaniem zapłaty faktury za transport.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania **A. K. (1) i K. K. (1)** w zakresie w jakim świadkowie zgodnie zeznali, że słyszeli o zamianie tabliczek znamionowych w maszynach budowlanych znajdujących się na terenie Odlewni (...) oraz o tym, iż wszelkie decyzje co do tych maszyn podejmował A. S. (1).

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania **G. J.** w zakresie w jakim świadek relacjonuje czynności windykacyjne prowadzone w stosunku do Odlewni (...) i na rzecz (...) oraz bezefektywne próby uzyskania odpowiedzi od oskarżonego A. S. (1), gdzie znajduje się koparko-ładowarka H. W.-25H o numerze (...). Cenne są spostrzeżenia świadka dotyczące ujawnienia zamiany tabliczek znamionowych w maszynach budowlanych.

Zeznania **P. G. (1)** i **P. G. (3)** stały się podstawą ustaleń faktycznych w części w jakiej świadkowie opisują przebieg czynności windykacyjnych na rzecz (...) Sp. z o.o., mające na celu odzyskanie przedmiotu leasingu. Okoliczności podawane przez świadków o zamianie tabliczek znamionowych w maszynach budowlanych w celu udaremnienia znalezienia przedmiotu leasingu są wiarygodne i potwierdzają, że R. K. (1), J. O. (2) i A. S. (1) działali niezgodnie z prawem.

Zeznania **Ł. N.** stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie w jakim świadek podał okoliczności dotyczących kontaktów z M. B. (1) i wezwaniem do zapłaty i zwrotu przedmiotu leasingu spółki (...).

Na analogiczną ocenę zasługują zeznania **M. H. (1)**, który z ramienia firmy windykacyjnej w oparciu o udzielone przez (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. zlecenie, podejmował wobec oskarżonego R. K. (1) czynności windykacyjne. W swych relacjach świadek wskazał, z uwzględnieniem chronologii zdarzeń, jakiego rodzaju czynności podjął, co ustalił w ich wyniku, jak również ostateczny ich rezultat. Istotnym elementem zeznań świadka są jego relacje, które dotyczą zachowań oskarżonego R. K. (1) i również M. B. (1) po wszczęciu windykacji, w szczególności utrudnień w bezpośrednich kontaktach z oskarżonym, a zasadniczo unikania kontaktów przez R. K. (1). Świadek podkreślił, że oskarżony od początku nie wykazywał inicjatywy wskazania miejsca składowania maszyn budowlanych, unikał go i nie wydał ostatecznie przedmiotu leasingu. Zeznania M. H. (1) są konsekwentne, logiczne i spójne w toku całego postępowania, a tym samym w pełni wiarygodne.

Za wiarygodne należy również uznać zeznania **J. D. (1)** na okoliczność zawarcia umowy leasingu operacyjnego przez R. K. (1) oraz J. O. (2) z (...) Sp. z o.o., sporządzenia protokołów odbioru oraz dokumentacji fotograficznej maszyn budowlanych położonych na terenie oddziału spółki w miejscowości G..

Za wiarygodne należy również uznać zeznania **P. G. (4)** na okoliczność zawarcia umowy leasingu operacyjnego przez R. K. (1) oraz J. O. (2) z (...) Sp. z o.o., sporządzenia protokołów odbioru i dokumentacji fotograficznej maszyn budowlanych położonych na terenie oddziału spółki w miejscowości G. oraz na okoliczność wypowiedzenia umów leasingu i prób odzyskania przedmiotów leasingu.

Zeznania **E. W.** stały się podstawą ustaleń faktycznych w takim w zakresie w jakim świadek uczestniczyła w ujawnieniu i zabezpieczeniu w dniu 11 września 2012 roku maszyn budowlanych: ładowarki H. R. o numerze (...) oraz ładowarki H. R. 15 o numerze (...) na terenie oddziału (...) przy ul. (...) w S.. Świadek zeznała, że nadzorowała maszyny, które zostały wystawione na ekspozycję na sprzedaż. W tym zakresie istotne są jej zeznania, że oskarżeni R. K. (1) oraz J. O. (2) mieli świadomość konieczności zwrotu maszyn, ukrywali przed pełnomocnikami kancelarii windykacyjnej fakt położenia maszyn, będących przedmiotem leasingu (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. Dopiero, kiedy skutecznie udało się w końcu ujawnić przedmioty leasingu, J. O. (2) wydał polecenie E. W. przekazania maszyn. Okoliczności podane przez świadka na czyje polecenie przedmiotowe maszyny zostały dostarczone do S. wskazuje na fakt, iż oskarżony R. K. (1) od momentu wezwania zwrotu przedmiotu leasingu miał pełną świadomość, gdzie znajdują się poszczególne maszyny budowlane.

Zeznania **Z. W. (2)** stały się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie w jakim świadek podał, że została dostarczona do naprawy koparko ładowarka i stała przez kilka miesięcy w firmie i w tym celu kontaktował się z J. O. (3). W tym zakresie zeznania świadka są wiarygodne potwierdzają fakt udziału J. O. (3) w podejmowaniu decyzji co do maszyn budowlanych, które przewożone były z miejsca na miejsce.

Zeznania wskazanych świadków znajdują pełne odzwierciedlenie w zgromadzonej w toku postępowania przygotowawczego dokumentacji związanej z zawarciem umów leasingu operacyjnego z (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., ich realizacją, wszczętą procedurą windykacyjną, terminarzem opłat, oświadczeniem o rozwiązaniu w trybie natychmiastowym bez okresu wypowiedzenia poszczególnych umów leasingu z (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., ogólnymi warunkami umowy leasingu stanowiącymi załącznik do poszczególnych umowy leasingu z (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., protokołów wydania przedmiotu leasingu stanowiące załącznik do umów, faktur VAT wystawionych przez spółkę (...), zwrotnymi potwierdzeniami odbioru wezwania do wydania przedmiotu leasingu, ostatecznymi wezwaniem do

zapłaty. Dowody te zostały sporządzone zgodnie z wymogami prawa, jak również nie były kwestionowane i podważane w toku postępowania przez żadną z jego stron.

Sąd pominął zeznania świadków: *E. M., M. R. (2), M. K. (3), J. L., M. P. (2), J. S. (1), K. D., M. K. (2), J. W. (1), D. K., K. K. (3), W. M., M. W., I. K., D. M., I. B., M. K. (1), I. W., K. K. (4), A. K. (2), J. R., M. S., E. P., I. J., D. C., T. G. (2), T. S., Z. C., S. K., J. K., P. J. (2), A. C., T. K., M. M. (1), D. W., J. W. (2), P. W. (1), A. B., M. G. (1), H. M., W. K., R. S., M. G. (2), A. G. (1), A. M. (1), N., P. Z., A. J., G. B., J. D. (2), R. H., J. M. (3), J. S. (2), M. P. (3), P. W. (2), R. S., D. D., B. K., K. L., R. M., A. M. (2), A. N., D. S. (1), M. G. (3), D. B., J. B., A. S. (8), H. W., W. P., K. K. (4), G. Czecha, G. K., D. S. (2), M. M. (2), J. D. (3), M. J. (4), W. S., R. D., M. M. (3), B. Ł., H. O., A. G. (2), K. D., M. T., S. T.*, bowiem nie były one tak doniosłe, aby stać się częścią ustaleń faktycznych. Wiedza wskazanych świadków o procedurze opisanym powyżej była marginalna. Zatrudnieni byli w różnych spółkach, nie posiadali niemal żadnej wiedzy o przedmiotowych maszynach budowlanych oraz umowach leasingu. Wszyscy zgodnie zeznawali, że wszystkie informacje o maszynach budowlanych, które pojawiały się na terenie danej spółki posiadali tylko ich prezesi. Niektórzy świadkowie słyszeli coś o leasingowanych maszynach i sprzedaży, jednak żaden z nich nie potrafił określić typu i ich rodzaju. Również główne księgowo nie potrafiły podać szczegółowych danych odnośnie księgowanych faktur i umów leasingów operacyjnych. Nadto znaczna część świadków posiadała wiedzę dotyczącą czynów zarzucanych M. B. (1), którego sprawa została wyłączona.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe zgromadzone w toku postępowania dowody, tj. dowody z dokumentów, ujawnione w trybie art. 394 § 1 i 2 kpk. W szczególności były to: protokoły ustnego zawiadomienia o przestępstwie wraz z załączonymi do nich dokumentami, umowy leasingu samochodów podpisane przez oskarżonego oskarżonych wraz z całą dokumentacją towarzyszącą, dotyczącą wniosków leasingowych z załącznikami, faktury VAT oraz protokoły odbioru poszczególnych pojazdów, protokoły czynności procesowych wykonywanych w toku postępowania, odpisy z KRS dotyczące spółek, a także dokumenty związane z rozwiązaniem poszczególnych umów leasingowych (wypowiedzenia, wezwania do zapłaty, raporty czynności windykacyjnych). Wymienione dokumenty zostały sporządzone legalnie i prawidłowo, przez uprawnione do tego osoby, w ramach posiadanych przez nie kompetencji; nie były też kwestionowane w toku procesu przez żadną ze stron, a zatem brak jest podstaw do podważania ich autentyczności, czy prawdziwości podawanych w ich treści okoliczności.

Ustalenia w zakresie uprzedniej karalności wszystkich oskarżonych Sąd poczynił na podstawie nie budzących wątpliwości informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Również i te dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i w ramach ich kompetencji, nie budząc wątpliwości, co do ich prawdziwości i rzetelności.

Rozstrzygając w zakresie kwalifikacji prawnej zachowań oskarżonych Sąd w pierwszej kolejności omówi zarzut przestępstwa sprzeniewierzenia, który jest wspólny dla R. K. (1) i A. S. (1)

Przestępstwo sprzeniewierzenia określone w art. 284 § 2 k.k. stanowi kwalifikowany typ przywłaszczenia, penalizowanego w art. 284 § 1 kk. Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest zaś bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą, znajdującą się w posiadaniu sprawcy, przez włączenie jej do swojego majątku i powiększenie w ten sposób swego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby, albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich. Ze względu na fakt władania rzeczą przez przywłaszczającego przed dokonaniem przywłaszczenia, samo przywłaszczenie musi zostać przez niego odpowiednio zmanifestowane na zewnątrz. Owo uzewnętrznienie przywłaszczenia przyjmować musi postać zachowania uniemożliwiającego osobie, której przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć jedną chociażby czynność w stosunku do rzeczy ruchomej, która wskazuje, iż traktuje on tę rzecz tak, jakby był jej właścicielem (por. O. Górniok (w:) System prawa karnego..., t.4, s.411, W. Gutekunst, Zagarnięcie mienia..., s. 94, S. Śliwiński, Prawo karne materialne..., s.261). Zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności rzeczy uzewnętrzniać się może przez bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy ruchomej przez sprawcę, odmowę jej zwrotu, zaprzeczenie otrzymania, zapewnienia o zwrocie, ukrycie, przekazanie tej rzeczy osobie trzeciej, sprzedaż, zamianę, darowiznę, bezprawne jej zużycie, przerobienie itp. Formy

te mają dostatecznie wyraźnie symbolizować zerwanie przez sprawcę więzi łączącej cudzą rzecz z jej właścicielem i włączenie tej rzeczy do majątku sprawcy lub innej osoby bądź traktowanie jej w inny sposób jako swojej własności (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 615). Dodać należy, iż przestępstwo określone w art. 284 § 2 kk jest przestępstwem indywidualnym, które może popełnić jedynie sprawca, mający określone kwalifikacje, a mianowicie osoba, której powierzona została cudza rzecz ruchoma. Powierzenie cudzej rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa nad rzeczą sprawcy z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Powierzenie oznacza więc przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nią, jak swoją własnością, z jednoczesnym oznaczeniem sposobu wykonywania tego władztwa przez osobę, której rzecz jest powierzona.

Przestępstwo przywłaszczenia jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem jest utrata przez uprawnionego określonej rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego w następstwie zachowania sprawcy. Do jego dokonania dochodzi w momencie uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą lub prawem majątkowym jak własnym, z wyłączeniem osoby uprawnionej. Przytoczyć należy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wyrażone w wyroku z dnia 20.05.2014r. w sprawie II AKa 90/14, iż przypisanie przestępstwa z art.284 § 2 kk uzależnione jest pod względem przedmiotowym od ustalenia zaistnienia skutku w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) rzeczy ruchomej powierzonej sprawcy, a pod względem podmiotowym – od ustalenia, że zachowanie sprawcy było ukierunkowane na włączenie powierzonej mu rzeczy do jego majątku lub postąpienie z nią jak z własną w inny sposób. O zamiarze w przypadku tego typu przestępstw nie przesądza sam fakt nieuprawnionego postępowania z rzeczą, a więc wykorzystywanie jej lub postępowanie z nią w sposób inny niż uzgodniony z właścicielem, ale niezbędne jest wykazanie, że sprawca postępując z rzeczą jak własną, działał w celu włączenia rzeczy lub pochodzących z jej sprzedaży środków do majątku swojego lub innej osoby i definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności. Zwrócił na to uwagę również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.05.2014r. w sprawie II KK 3/14 wskazując, iż przywłaszczeniem w rozumieniu art. 284 § 2 kk jest tylko bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą albo prawem majątkowym znajdującymi się w posiadaniu sprawcy, przez włączenie jej do swojego majątku i powiększenie w ten sposób swego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby, albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do nich uprawnień właścicielskich, bądź też ich przeznaczenie na inny cel niż przekazanie właścicielowi.

Nie ulega wątpliwości, iż w sprawach dotyczących rzeczy stanowiących przedmioty umów leasingu do możliwości przypisywania leasingobiorcom popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 284 § 2 k.k. należy podchodzić z dużą ostrożnością, gdyż nienależyte wykonywanie tej umowy powinno wiązać się przede wszystkim z odpowiedzialnością umowną. Oddanie przedmiotów leasingu innym osobom, nawet niezgodnie z umową, nie może rodzić automatycznie odpowiedzialności karnej z art. 284 § 2 k.k. Podobnie zresztą jak zaprzestanie płatności rat leasingowych, co może skutkować wypowiedzeniem umowy przez leasingodawcę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12.11.2015 r., sygn. akt II Aka 420/15).

Tymczasem w przedmiotowej sprawie występuje zupełnie inna sytuacja. Przede wszystkim oskarżony **R. K. (1)** nie tylko od początku miał problemy z prawidłową realizacją poszczególnych umów zawartych najpierw z w dniu 23 grudnia 2011 z (...) Sp. z o.o. i kolejnych w dniu 6 marca 2012 roku z (...) Sp. z o.o., tak w zakresie terminowości spłat rat leasingowych, jak i ich płatności w ogóle. Występujące po wszczęciu czynności windykacyjnych, jak i po wypowiedzeniu umowy leasingu przez (...) Sp. z o.o. deklaracje spłaty należności były w istocie czynnościami pozornymi, gdyż R. K. (1) nie podejmował żadnych realnych działań. To, że nie można ustalić finalnie losów pozostałych maszyn budowlanych wskazuje, iż podejmowanie przez oskarżonego czynności, unikanie przedstawicieli firm windykacyjnych, przerzucanie odpowiedzialności za maszyny budowlane na M. B. (1) stanowiły zaplanowane działanie, którego celem było utrudnienie ustalenia położenia maszyn budowlanych objętych zarzutami. Wynika to nieodparcie z przeprowadzonych dowodów, choćby z zeznań pełnomocników kancelarii windykacyjnych, ale i własnych pracowników. W rezultacie należy przyjąć, iż oskarżony R. K. (1) nie tylko nie wydał przedmiotów leasingu po wezwaniu do ich wydania przez (...) Sp. z o.o. w dniu 5.10.2012 roku oraz przez (...) Sp. z o.o. do wydania przedmiotów do dnia 12 czerwca 2012 roku, ale bezprawnie nimi rozporządzał, wydając polecenia o ich przemieszczeniu w różne miejsca, choćby do A. S. (1) i Odlewni (...) w dniu 5.07.2012 r., w której przyjęto koparko-ładowarkę H. W.-25G o

numerze (...), która była przedmiotem umowy leasingu operacyjnego z dnia 6.03.2012 r. nr (...) z (...) Sp. z o.o., chcąc pozbawić leasingodawców ich własności. Już sam ten fakt wskazuje, że oskarżony przekazał w/w maszynę obcemu podmiotowi tj. Odlewni (...) reprezentowanej przez A. S. (1), który nie miał prawa rozporządzać tymi przedmiotami. Protokół z dnia 5 lipca 2012 roku o przyjęciu maszyny na teren Odlewni (...) wskazuje bezspornie na ten fakt. Następnie oskarżony wydał decyzję przewiezienia koparko-ładowarkę H. W.-25H o numerze (...), będącą przedmiotem umowy leasingu nr (...) z (...) Sp. z o.o. do Odlewni (...) co potwierdza protokół przyjęcia w dniu 18 lipca 2012 roku. Przedmiotowa maszyna zostaje w dniu 21 listopada 2012 roku ujawniona przez pracowników Agencji (...) i P. G. (3) na terenie Odlewni (...). Potwierdza to zabezpieczona w aktach sprawy dokumentacja fotograficzna. Te fakty wskazują jednoznacznie, że od momentu tj. od dnia 12 czerwca 2012 roku, kiedy R. K. (1) miał wiedzę o konieczności wydania wszystkich przedmiotów leasingu operacyjnego z (...) Sp. z o.o., oskarżony już wtedy bezprawnie rozporządził tymi przedmiotami i traktował je jako własne mienie.

Inne ustalenia stałyby w oczywistej sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Oskarżony jest profesjonalnym podmiotem, działając od kilku lat na rynku, dysponuje już odpowiednim doświadczeniem zawodowym i umiejętnością oceny sytuacji. Jako datę popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 1 wyroku Sąd wskazał w wyroku 5 października 2012 roku, gdyż tego dnia zostało odebrane pismo (...) Sp. z o.o. wzywające do zwrotu przedmiotów leasingu i zapłaty zaległych rat leasingowych w następujących wysokościach:

1. 7.254,77 zł z umowy nr (...) za ładowarkę kołową (...) nr (...);
2. 3.4693,12 zł z umowy nr (...) za ładowarkę kołową (...) nr 7140;
3. 3.936,38 zł z umowy nr (...) za ładowarkę kołową (...) nr (...)
4. 4.391,29 zł z umowy nr (...) za ładowarkę kołową (...) nr (...);
5. 7.245,48 z umowy nr K 38/0436/11 za ładowarkę kołową (...) nr (...);
6. 2.663,35 zł z umowy nr K 38/0437/11 za ładowarkę gąsienicową o sterowaniu burtowym (...) nr (...);
7. 2.961,30 zł z umowy nr K 38/0438/11 za ładowarkę kołową o sterowaniu burtowym (...) nr (...);
8. 4.038,44 zł z umowy nr K 38/0439/11 za ładowarkę kołową (...) m. nr (...);
9. 14.233,01 zł z umowy nr K 38/0440/11 koparko-ładowarkę Z. Y. H. typ WZ30-25G nr (...);
10. 15.526,92 zł z umowy nr K 38/0441/11 za koparko-ładowarkę Z. Y. H. typ WZ30-25G nr (...).

Wówczas uzewnętrzniała się ostatecznie wola oskarżonego przywłaszczenia w/w maszyn budowlanych, których nie wydał pomimo wezwania prowadzącego wówczas w imieniu (...) Sp. z o.o. windykację (...).

W przypadku zaś zarzutu opisanego w punkcie 2 wyroku jako datę popełnienia przestępstwa przyjęto 12 czerwca 2012 roku, gdyż tego dnia zostało odebrane pismo od (...) Sp. z o.o. wzywające do zwrotu przedmiotów leasingu i zapłaty zaległych rat leasingowych w następujących wysokościach:

1. z umowy nr K 151172 żuraw H. Q. nr (...) w kwocie 36 861,54 zł
2. z umowy nr K 152658 ładowarkę H. R. nr 7150 w kwocie 2193,44 zł,
3. z umowy nr K 152659 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 2254,94 zł
4. z umowy nr K 152660 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 2467,64 zł,

5. z umowy nr K 152661 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 3016 zł,
6. z umowy nr K 152662 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 3016 zł
7. z umowy nr K 152664 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 4112,73 zł
8. z umowy nr K 152665 ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 4112,73 zł,
9. z umowy nr K 152666 ładowarkę H. R.(G) nr (...) w kwocie 2103,77 zł,
10. z umowy nr K 152667 ładowarkę H. R.(K) nr (...) w kwocie 2103,77 zł,
11. z umowy nr K 152668 ładowarkę H. R. M. nr (...) w kwocie 3200,50 zł,
12. z umowy nr K 152669 ładowarkę H. R. M. nr (...) w kwocie 3200,50 zł,
13. z umowy nr K 152670 koparko - ładowarkę H. W.-25G nr (...) w kwocie 8684,13 zł,
14. z umowy nr K 152671 koparko - ładowarkę H. W.-25H nr (...) w kwocie 8958,31 zł,
15. z umowy nr K 152672 koparko - ładowarkę H. W.-25G nr (...) w kwocie 8958,31 zł
16. z umowy nr (...) ładowarkę H. R. nr (...) w kwocie 3016 zł.

Dlatego w zakresie daty popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 2 wyroku, Sąd mając na uwadze zabezpieczone dokumenty na tę okoliczność przyjął datę 12 czerwca 2012 roku.

Sąd podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 września 2016 r. w sprawie III KK 89/16, zgodnie z którym „Przestępstwo przywłaszczenia jest typem materialnym, którego skutkiem jest utrata przez uprawnionego (właściciela, posiadacza itp.) danej rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego w następstwie zachowania sprawcy. Do jego dokonania dochodzi w momencie uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą lub prawem majątkowym jak własnym, z wyłączeniem osoby uprawnionej (...). W przypadku zaniechania zachowanie sprawcy polega na zmanifestowaniu braku woli zwrotu przedmiotu uprawnionemu, co z uwagi na fakt, że przedmiot ten znajduje się w dyspozycji sprawcy, tworzy w tym momencie stan bezprawny, polegający na włączeniu przedmiotu przestępstwa przywłaszczenia do majątku sprawcy oraz do wyeliminowania efektywnego władztwa osoby uprawnionej nad tym przedmiotem. Z punktu widzenia realizacji znamion przywłaszczenia mogą one przybierać różnorakie formy (także być rozciągnięte w czasie), lecz dokonanie tego przestępstwa następuje z chwilą wystąpienia skutku.”

W ocenie Sądu to właśnie od dnia 5 października 2012 r. oraz od dnia 12 czerwca 2012 roku oskarżony **R. K. (1)** mając wiedzę o niemożności oddania przedmiotów leasingu, będąc wezwany do ich wydania, zaniechał tego i do dnia dzisiejszego nie wydał pokrzywdzonym stanowiących ich własność maszyn budowlanych wyszczególnionych w przypisanych zarzutach, uzewnętrzniając w ten sposób wolę ich zatrzymania dla siebie bądź innej osoby. Podejmowane przez niego działania przy udziale M. B. (1) podlegają ocenie, jako czynności dodatkowo uzasadniające przyjęcie tego rodzaju oceny prawnej zachowania oskarżonego. Bowiem nie zaprzestanie płacenia kolejnych rat leasingowych, w okolicznościach sprawy decyduje o przypisaniu oskarżonemu sprawstwa z art. 284 § 2 kk, gdyż jak już wskazano wyżej, zasadniczo odpowiedzialność za tego rodzaju zachowania wiąże się z odpowiedzialnością cywilną. To zaniechanie oskarżonego wyrażające się w braku wydania przedmiotów leasingu na żądanie uprawnionych, ukrycie ich przed nimi, pozbawiło definitywnie leasingującego (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. władztwa nad stanowiącym ich własność przedmiotom leasingu, a jednocześnie oskarżony zmanifestował w ten sposób wolę rozporządzenia cudzą rzeczą jak własną poprzez ich ukrycie i to skuteczne ukrycie, czyniąc niemożliwym ich ujawnienie przez poszczególnych pracowników firm windykacyjnych. Działania oskarżonego były przemyślane i świadome, biorąc pod uwagę rodzaj i wielkość maszyn budowlanych, które skutecznie ukrywał. Świadomie przywłaszczył mienie,

co do którego ciążył na nim obowiązek zwrotu - wobec braku płatności za raty i w konsekwencji wypowiedzenie przedmiotowych umów leasingu - leasingodawcom.

Oceniając krytycznie wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadków oraz dokumentom stanowiące dowód w sprawie pod kątem ich wiarygodności, czyniąc w oparciu o nie ustalenia faktyczne, Sąd w miejsce zarzucanego mu czynu z punktu 1 uznał oskarżonego **R. K. (1) winnego tego, że w dniu 5 października 2012 roku, pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w G., dokonał przywłaszczenia powierzonej na mocy zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 27 stycznia 2012 roku umowy leasingu operacyjnego:**

nr (...) ładowarki kołowej (...) nr (...) wartości 82 285 zł;

nr (...) ładowarki kołowej (...) nr 7140 wartości 39 117,25 zł;

nr (...) ładowarki kołowej (...) nr (...) wartości 44 647,05 zł;

nr (...) ładowarki kołowej (...) nr (...) wartości 49 806,75 zł;

nr K 38/0436/11 ładowarki kołowej (...) nr (...) wartości 82 179,30 zł;

nr K 38/0437/11 ładowarki gąsienicowej o sterowaniu burtowym (...) nr (...) wartości 30 208,15 zł;

nr K 38/0438/11 ładowarki kołowej o sterowaniu burtowym (...) nr (...) wartości 32 832,80 zł;

nr K 38/0439/11 ładowarki kołowej (...) m. nr (...) wartości 45 804,85 zł;

nr K 38/0440/11 koparko-ładowarki Z. Y. H. typ WZ30-25G nr (...) wartości 161 433,30 zł;

nr K 38/0441/11 za koparko-ładowarki Z. Y. H. typ WZ30-25G nr (...) wartości 176 108,80 zł;

w ten sposób, że wiedząc, iż wyżej wskazane umowy leasingu wobec braku regulowania rat leasingowych zostały wypowiedziane w dniu 20 września 2012 roku i obowiązku zwrotu przedmiotów umowy, nie zwrócił ich pokrzywdzonej spółce, mimo, iż rzeczami tymi zgodnie z umowami leasingu nie mógł w ten sposób rozporządzać przywłaszczając w ten sposób powierzone mu mienie znacznej w wysokości 744 423,25 zł na szkodę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W., czym wypełnił dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym 30.06.2015 r. w zw. z art. 4 §1 k.k.

Oceniając krytycznie wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadków oraz dokumenty stanowiące dowód w sprawie pod kątem ich wiarygodności, czyniąc w oparciu o nie ustalenia faktyczne, Sąd w miejsce zarzucanego mu czynu z punktu 2 uznał oskarżonego R. K. (1) winnego tego, że **w dniu 12 czerwca 2012 roku, pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w G., dokonał przywłaszczenia powierzonej na mocy zawartej z Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w dniu 27 stycznia 2012 roku umowy leasingu operacyjnego:**

nr K 151172 żurawia H. Q. nr (...) wartości 700 000 zł

nr K 152658 ładowarkę H. R. nr 7150 wartości 40 000 zł,

nr K 152659 ładowarkę H. R. nr (...) wartości 40 000 zł

nr K 152660 ładowarkę H. R. nr (...) wartości 45 000 zł,

nr K 152661 ładowarkę H. R. nr (...) wartości 55 000 zł,

nr K 152662 ładowarkę H. R. nr (...) wartości 55 000 zł
nr K 152664 ładowarkę H. R. nr (...) wartości 75 000 zł
nr K 152665 ładowarkę H. R. nr (...) wartości 75 000 zł,
nr K 152666 ładowarkę H. R.(G) nr (...) wartości 35 000 zł,
nr K 152667 ładowarkę H. R.(K) nr (...) wartości 35 000 zł,
nr K 152668 ładowarkę H. R. M. nr (...) wartości 55 000 zł,
nr K 152669 ładowarkę H. R. M. nr (...) wartości 55 000 zł,
nr K 152670 koparko - ładowarkę H. W.-25G nr (...) wartości 155 000 zł,
nr K 152671 koparko - ładowarkę H. W.-25H nr (...) wartości 160 000 zł,
nr K 152672 koparko - ładowarkę H. W.-25G nr (...) wartości 160 000 zł
nr (...) ładowarkę H. R. nr (...) wartości 55 000 zł,

w ten sposób, że wiedząc, iż wyżej wskazane umowy leasingu wobec braku regulowania rat leasingowych zostały wypowiedziane w dniu 12 września 2012 roku i obowiązku zwrotu przedmiotów umowy, nie zwrócił ich pokrzywdzonej spółce, mimo, iż rzeczami tymi zgodnie z umowami leasingu nie mógł rozporządzać przywłaszczając w ten sposób powierzone mu mienie wielkiej wartości w łącznej wysokości 1. 740. 000 zł na szkodę spółki z ograniczoną odpowiedzialności (...) z siedzibą w W. czym wyczerpał dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2015 r. w zw. z art. 4 §1 k.k.

Kwalifikacja obu czynów przypisanych oskarżonemu była uzupełniona o art. 294 § 1 kk w związku z wysokością mienia ustaloną w obu przypadkach . Ponieważ czyny powyższe zostały popełnione w podobny sposób (wszystkie dotyczyły maszyn budowlanych w wyniku zawarcia umów leasingowych), w krótkich odstępach czasu, a nadto wyczerpały znamiona tego samego typu czynu zabronionego (tożsama kwalifikacja prawna czynów) Sąd – kierując się dyspozycją **art. 91 §1 k.k.** – uznał, że R. K. (1) działał w tym przypadku w ramach tzw. ciągu przestępstw.

Przed przystąpieniem do omówiona oceny prawnokarnej zachowania **A. S. (1)** zasadnym jest przedstawienie pewnej chronologii zdarzeń z udziałem przedmiotowej koparko-ładowarki H. W.-25H.

1. w dniu 30.01.2012 r. koparko-ładowarka H. W.-25H o nr (...) jest przedmiotem umowy leasingu pomiędzy spółką Odlewni (...) - **A. S. (1)** a (...) **S.A.** i zostaje przekazana przez (...) oraz jest przechowywana na terenie spółki w miejscowości **G.**;
2. w dniu 6.03.2012 r., koparko-ładowarka H. W.-25H o nr (...) po dokonaniu zamiany tabliczek znamionowych zostaje przedmiotem kolejnej umowy leasingu pomiędzy spółką (...) - a (...) **Sp. z o.o.** i jest przechowywana na terenie spółki w miejscowości **G.**;
3. w dniu 16.05.2012 r., koparko-ładowarka H. W.-25H o nr (...) dalej pozostaje na terenie spółki (...) w miejscowości **G.** i zostaje zamieszczona w wykazie notarialnym podpisanym przez M. B. (1);
4. w dniu 18.07.2012 r., koparko-ładowarka H. W.-25H o nr (...) zostaje przyjęta do **Odlewni (...) do A. S. (1)**;

5. w dniu 31.08.2012 r., koparko-ładowarka H. W.-25H o nr (...) po wydaniu polecenia przez A. S. (1) o przetransportowaniu maszyny do S., opuszcza teren Odlewni (...). Zostaje ujawniony fakt zamiany tabliczek znamionowych;
6. w dniu 19.10.2012 r., koparko-ładowarka H. W.-25H o nr (...) zostaje przyjęta do Odlewni (...) ze S.;
7. w dniu 21.11.2012 r., koparko-ładowarka H. W.-25H o nr (...) zostaje ujawniona i sfotografowana przez pracowników Agencji (...) w Odlewni (...);
8. w dniu 8.01.2013 r., koparko-ładowarka H. W.-25H o nr (...) opuszcza teren spółki Odlewni (...) na polecenie A. S. (1).

Z powyższej chronologii zdarzeń w oparciu o ocenę dowodów z zeznań świadków i zabezpieczonych dokumentów w aktach sprawy, można postawić następującą wnioski: jest jedna koparko-ładowarka H. W.-25H, która stała się przedmiotem dwóch umów leasingu operacyjnego, najpierw z numerem seryjnym (...) z (...) S.A., a następnie miesiąc później po zamianie tabliczki znamionowej i nadaniu numeru seryjnego (...), stała się przedmiotem kolejnej umowy leasingu z (...) Sp. z o.o. Przedmiotowa koparko-ładowarka przebywała na terenie (...) w miejscowości G., gdzie dokonano zamiany tabliczek znamionowych. Następnie koparko-ładowarka (...), która oddana została zgodnie z umową leasingu do użytku spółce (...) Sp. z o.o. zostaje przejęta przez spółkę (...) do Odlewni (...), na terenie której następuje ponowna zamiana tabliczek znamionowych i koparko-ładowarka powraca do pierwotnego numeru seryjnego (...). To zaś spowodowało, że pracownicy firmy windykacyjnej Agencji (...) nie mogli dokonać zajęcia ujawnionej w dniu 21 listopada 2012 roku na terenie Odlewni (...) koparko-ładowarki WZ30-25H, gdyż posiadali wówczas zlecenie odnalezienia z numerem seryjnym (...) na rzecz (...) Sp. z o.o.

Okoliczności ustalone w sprawie w zakresie dotyczącym sposobu postępowania oskarżonego A. S. (1) z przedmiotową koparko – ładowarką H. W.-25H numer (...) wskazują, że w inkryminowanym czasie – jak wynika m.in. z zeznań świadka G. J. i dowodów z dokumentów – oskarżony A. S. (1) od momentu wezwania do zapłacenia wymagalnych rat leasingowych oraz wydania przedmiotu leasingu, nie był już w posiadaniu i nie korzystał z przedmiotu leasingu (co potwierdzają jego konsekwentne w tym zakresie wyjaśnienia), a zatem pokrzywdzony (...) S.A. utracił własność koparko-ładowarki WZ30-25H numer (...), skoro dodatkowo nie sponało za nią w całości należności wynikającej z umowy, a oskarżony informując leasingodawcę, że nie wie gdzie znajduje się przedmiot umowy – postąpił z nią jak właściciel, przeznaczając na inny cel tylko wiadomy oskarżonemu, niż zwrot leasingodawcy i powodując szkodę w jego majątku, mającą nieodwracalny charakter. Analiza elementów zachowania oskarżonego istotnych dla prawno-karnej oceny tegoż dowodzi, że działania A. S. (1) przekroczyły granice samowolnego używania cudzej rzeczy, ponieważ cały czas występował on jako wyłączny decydent losu przedmiotu leasingu, co do którego pokrzywdzony nie utracił prawa żądania natychmiastowego jego wydania, przejął rolę jego właściciela, uniemożliwiając pokrzywdzonemu rozporządzenie swoją własnością. Na fakt ten również stanowczo wskazują zeznania J. G. oraz fakt zamiany tabliczek znamionowych, co bez decyzji A. S. (1) było nie możliwe do wykonania przez któregokolwiek z pracowników spółki. Już sama ingerencja w przedmiot leasingu poprzez dokonywanie zamiany tabliczek znamionowych bez zgody leasingodawcy, jest przejawem traktowania przedmiotu jak własności. Uniemożliwienie leasingodawcy odzyskania swojej rzeczy mimo podjęcia działań windykacyjnych, świadomość, że jest jeden model koparko-ładowarki H. W.-25H i przemieszczanie maszyny pomiędzy spółką oskarżonego a spółką (...) - to elementy podjętych działań, w oparciu, o które można wnioskować o jego zamiarze.

Oskarżony miał świadomość tego, iż przypadku zamiaru przekazania przedmiotu leasingu, tj. koparko-ładowarki osobie trzeciej, powinien na takie przekazanie przed jego nastąpieniem uzyskać zgodę finansującego. Oskarżony dokonując rozporządzenia przedmiotem leasingu - miał zatem świadomość, że takiej zgody nie posiada. Warunki umowy były zgodne z treścią art. 709¹² § 1 k.c. stanowiącego, iż bez zgody finansującego korzystający nie może oddać rzeczy do używania osobie trzeciej, a co za tym idzie interpretując ten przepis a fortiori, tym bardziej nie może

rozporządzać on rzeczą uniemożliwiając trwałe objęcie nad nią władztwa przez finansującego (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 16 maja 2013 r., II AKa 124/13, KZS 2013/10/79).

Przypomnieć należy ponownie, iż przestępny zamiar działania spenalizowanego w art. 284 § 2 k.k. określany jako tzw. animus rem sibi habendi, sprowadza się do istnienia po stronie sprawcy zamiaru zatrzymania tej rzeczy dla siebie albo dla innej osoby bez żadnego ku temu tytułu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.03.2003 r. w sprawie V KK 212/02, LEX nr 77007, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2002 r. w sprawie IV KKN 380/99, LEX 77427). Po wypowiedzeniu umowy leasingu, A. S. (1) nie zwrócił przedmiotu leasingu, ani też nie wpłacił zaległych rat leasingowych. Okoliczności ustalone w sprawie w zakresie dotyczącym sposobu postępowania oskarżonego z przedmiotową koparko – ładowarką po zawarciu umowy leasingu operacyjnego, bezspornie i w sposób niepodważalny oraz jednoznaczny wskazują, że użytkując przedmiot leasingu, a następnie przekazując go R. K. (1) do zawarcia kolejnej umowy leasingu operacyjnego z zamiarem zatrzymania tej rzeczy przez niego, jak również dokonując zamiany tabliczek znamionowych ingerując fizycznie w przedmiot nie będący własnością oskarżonego, działał na szkodę (...) Sp. z o.o. Tracąc posiadanie nad przedmiotem leasingu, nie wiedząc gdzie on się znajduje spowodował skutek w postaci nieodwracalnej utraty koparko-ładowarki H. W.-25H o numerze (...).

Warunkiem przypisania sprawcy odpowiedzialności za występki przywłaszczenia, czy też jego kwalifikowanej formy, jaką jest sprzeniewierzenie rzeczy ruchomej jest to, by szkoda wynikająca z zachowania sprawcy powstała w majątku właściciela, w zamierzeniu przywłaszczającego miała nieodwracalny charakter (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 16 maja 2013 r., II AKa 124/13, KZS 2013/10/79).

W inkryminowanym czasie – jak wynika m.in. z zeznań świadków, dowodów z dokumentów – oskarżony A. S. (1) nie spłacił całości rat leasingowych, nie był w posiadaniu i nie korzystał z przedmiotu leasingu, stwierdzając, że nie wie co działo się z przedmiotem leasingu, bo to nie rola zarządu, aby kontrolował stan przedmiotu oddanego do naprawy, a zatem pokrzywdzony utracił własność koparko-ładowarki WZ30-25H nr (...), skoro dodatkowo nie spłacono za nią w całości należności wynikającej z umowy, a oskarżony podejmując samowolne decyzje utracił jej posiadanie, powodując szkodę w majątku (...) Sp. z o.o., mającą nieodwracalny charakter. Jako naiwne i nieprzekonywujące należało ocenić wyjaśnienia oskarżonego o braku konieczności sprawowania kontroli nad przedmiotem leasingu, bowiem w przypadku oskarżonego jako fachowego podmiotu stosunków gospodarczych wymagało się najwyższej staranności działania jako strony umowy.

Działania oskarżonego podjęte przy udziale R. K. (1) i J. O. (3) w stosunku do przedmiotu leasingu były przemyślane i świadome. Mając świadomość co do braku płatności rat i w konsekwencji wypowiedzenie przedmiotowej umowy leasingu, stracił nad nią posiadanie działał na szkodę leasingodawcy.

Oceniając krytycznie wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadków oraz dokumenty stanowiące dowód w sprawie pod kątem ich wiarygodności, czyniąc w oparciu o nie ustalenia faktyczne, Sąd uznał, że **oskarżony A. S. (1) w dniu 10 marca 2014 roku w R., pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Odlewni (...). z siedzibą w R., dokonał przywłaszczenia powierzonego spółce Odlewni (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. na mocy umowy leasingu operacyjnego o nr (...) zawartej w dniu 27 stycznia 2012 roku z (...) S.A. z siedzibą w P. mienia ruchomego w postaci koparko-ładowarki H. W.-25H o numerze (...) o wartości 210 000 zł w ten sposób, że wiedząc, iż wyżej wskazana umowa leasingu wobec braku regulowania rat leasingowych została wypowiedziana w dniu 10 marca 2014 roku i obowiązku zwrotu przedmiotu, nie zwrócił go pokrzywdzonej spółce, mimo, iż rzeczą tą zgodnie z umową leasingu nie mógł w ten sposób rozporządzać, a nadto ingerować w fizyczne jej właściwości poprzez dokonywanie zmiany tabliczek znamionowych, czym działał na szkodę spółki (...) S.A. z siedzibą w P. powodując szkodę w wysokości 210 000 zł, co stanowiło mienie znacznej wartości, czym wypełnił dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym 30.06.2015 r. z zw. z art. 4 §1 k.k.**

Mając na uwadze przedstawioną powyżej chronologię zdarzeń oraz czynności prawnych podejmowanych w stosunku do koparko-ładowarki **H. W.-25H oraz ładowarki RC 15 nr (...)**, Sąd przejdzie do oceny prawno-karnej zachowania **R. K. (1) oraz J. O. (2)** w zakresie w jakim zostało im przypisane przestępstwo oszustwa na szkodę (...) Sp. z o.o.

Wskazać należy, że w chwili zawierania umowy leasingu operacyjnego w dniu 6 marca 2012 roku z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., R. K. (1) oraz J. O. (2) mieli świadomość, iż przedmiot umowy leasingu nr (...) koparko-ładowarka H. W.-25H o numerze seryjnym (...) była już przedmiotem umowy leasingu operacyjnego nr (...) podpisanej w dniu 27 stycznia 2012 roku przez A. S. (1) reprezentującego Odlewnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. a (...) S.A. z siedzibą w P., przy czym koparko-ładowarka H. W.-25H posiadała wówczas tabliczkę znamionową z numerem seryjnym (...). Fakt ten potwierdzają dokumenty z dnia 26 stycznia 2012 roku dostawy przedmiotu leasingu koparko-ładowarki WZ3-25H przez (...), podpisane przez R. K. (1) i J. O. (3) dla leasingodawcy (...) S.A. z siedzibą w W..

Podobna sytuacja zachodzi w przypadku zawarcia w dniu 6 marca 2012 roku umowy leasingu operacyjnego nr (...) z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dotyczącej ładowarki kołowej H. R. nr (...) wartości 55 000 zł. R. K. (1) oraz J. O. (2) miał świadomość, iż przedmiotowa ładowarka kołowa również była już przedmiotem umowy leasingu operacyjnego z dnia 6 grudnia 2011 roku o nr (...) z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wówczas pod nazwą (...) nr (...) o wartości 49 806,75 zł brutto.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżeni R. K. (1) oraz J. O. (2) działając wspólnie i w porozumieniu, swoim zachowaniem zrealizowali ustawowe znamiona przestępstwa oszustwa sankcjonowanego przepisem art. 286 § 1 k.k.

Do znamion ustawowych powyższego występku należą: działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, wprowadzenie tej osoby w błąd lub wyzyskanie jej błędu albo niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Działanie oskarżonych R. K. (1) oraz J. O. (2) w oczywisty sposób zmierzało do osiągnięcia korzyści majątkowej, która w tym przypadku polegała na wyłudzeniu należności za koparko-ładowarko H. W.-25H oraz ładowarkę kołową (...) stanowiące przedmiot leasingu operacyjnego oraz braku zapłaty rat leasingowych. By osiągnąć zamierzony cel R. K. (1) i J. O. (2), zawierając umowy leasingu operacyjnego z (...) Sp. z o.o., podpisał protokoły przekazania oraz faktury sprzedaży koparko-ładowarki oraz ładowarki kołowej, które stanowiły załącznik do umów leasingu, potwierdzając tym fakt, że ów przedmioty są ich własnością, co w rzeczywistości nie miało miejsca. Swoim działaniem oskarżeni doprowadzili (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez zapłatę za koparko-ładowarkę H. W.-25H nr (...) oraz ładowarkę kołową (...) wskazanych w fakturach spółki (...) kwoty 160 000 zł oraz kwoty 55 000 zł.

Wprowadzenie w błąd to wytworzenie w świadomości innej osoby fałszywego obrazu pewnego wycinka rzeczywistości, natomiast wyzyskanie błędu polega na zaniechaniu skorygowania błędnego przekonania powstałego w świadomości pokrzywdzonego bez udziału sprawcy. Rezultatem jest doprowadzenie innej osoby do mylnego wyobrażenia o jakichś okolicznościach lub faktach mających znaczenie dla podjęcia decyzji dotyczącej rozporządzenia mieniem. Postępowanie R. K. (1) oraz J. O. (2) należy uznać za świadomie zmierzające do wprowadzenia w błąd (...) Sp. z o.o., z którym zawarli oni umowę leasingu operacyjnego nr (...). Podpisując protokół przekazania koparko-ładowarki H. W.-25H oraz ładowarki kołowej (...) i faktury ich sprzedaży, oskarżeni wiedzieli, że ów przedmioty były już własnością (...) S.A. od dnia 27 stycznia 2012 roku oraz (...) o.o. od dnia 6 grudnia 2011 roku. Zauważyć przy tym należy, iż oskarżeni wykorzystali w swym działaniu błąd pokrzywdzonego podmiotu, który będąc pewnym, że oskarżeni są rzetelnym i wiarygodnym partnerami handlowymi, darzył ich zaufaniem, wierząc, iż przedmioty wskazane w fakturach sprzedaży są ich własnością, a nadto będą wykonywali postanowienia zawartej umowy i terminowo regulowali należności z tytułu rat leasingowych.

Przestępstwo oszustwa opisane w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem celowościowym i może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim. Celem działania sprawcy jest uzyskanie korzyści majątkowej, przy czym może to nastąpić

zarówno w drodze określonego sposobu działania jak i zaniechania. Oszustwo może zostać popełnione tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania.

Od lat za utrwalony uznać należy w orzecznictwie pogląd, że niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przy zawarciu umowy kredytowej, czy leasingowej nie musi być powstanie rzeczywistej straty w sensie materialnym, lecz np. już sam fakt udzielenia takiego kredytu, czy też leasingu bez odpowiedniego zabezpieczenia. W skrajnych sytuacjach, nawet ostateczne spełnienie zaciągniętych zobowiązań nie będzie oznaczać, że w chwili rozporządzenia mieniem, rozporządzenie to nie było niekorzystne. Analogiczny pogląd wyraził m.in. Sąd Najwyższy w uzasadnieniach wyroków z dnia 5.01.2006r. (III KK 198/05) i z dnia 30.08.2000r. (V KKN 267/00) oraz postanowienia z dnia 27.06.2001r. (V KKN 96/99). Za Sądem Apelacyjnym w Katowicach wypada przypomnieć też (wyrok z dnia 25.04.2013r., II AKa 96/13), że niekorzystnym rozporządzeniem jest też udzielenie tzw. trudnego kredytu (analogicznie leasingu), mimo braku odpowiedniego do sytuacji zabezpieczenia. Nie budziło wątpliwości Sądu Okręgowego, że może to być wynikiem wprowadzenia w błąd, poprzez przedkładanie dokumentów nierzetelnie oddających sytuację prawną przedmiotu leasingu. Także przemilczenie czy też okoliczności w istotny sposób wpływających na ocenę takiej sytuacji może więc rodzić odpowiedzialność karną z art.286 § 1 kk (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.04.2007r., III KK 362/06). Ocena zamiaru oskarżonych (w przypadku art. 286 § 1 k.k. – bezpośredniego, kierunkowego) musi być dokonana rzecz jasna na czas ich działania, czy zaniechania, a więc poprzedzający decyzję pokrzywdzonego o zawarciu umów leasingu. Uwaga ta odnosi się pośrednio do kwestii „niekorzystnego rozporządzenia”, weryfikacja taka również winna następować z punktu widzenia okoliczności istniejących w czasie rozporządzenia mieniem, a nie tych, które następowały w okresie późniejszym, natomiast sama ocena niekorzystności musi następować z perspektywy interesów podmiotu doprowadzonego do takiego rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.08.2000r., V KKN 267/00). Oczywiście jest, że takiego bezpośredniego, kierunkowego zamiaru, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k. nie można domniemywać, np. poprzez skutek w postaci braku zaspokojenia banku. Trafnie w doktrynie (G. Łabuda w „Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz” pod red. J. Giezka, teza 36 do art.286 kk) zwraca się uwagę na fakt, że ustalenie w praktyce towarzyszącego sprawcy oszustwa zamiaru nie należy do łatwych zadań. Rekonstrukcja strony podmiotowej odbywa się co do zasady przez ogląd strony przedmiotowej zachowania sprawcy. Chodzi zwłaszcza o sposób realizacji znamienia czasownikowego, ocenę zdolności płatniczej sprawcy w czasie czynu, jego perspektyw, interesu jakim miałby się kierować zawierając umowę leasingu a nadto okoliczności modalne pozostające poza znamionami przestępstwa.

Mając zatem na uwadze fakt, że w chwili podpisywania umów leasingu operacyjnego z (...) Sp. z o.o. wymienione wyżej przedmioty leasingu nie były własnością spółki (...), przedkładając do umowy leasingu dokumenty w postaci protokołu przekazania koparko-ładowarki H. W.-25H oraz ładowarki kołowej (...) oskarżeni swoim zachowaniem wprowadzili przedstawicieli (...) Sp. z o.o. w błąd co do stanu prawnego przedmiotowych maszyn oraz co do zamiaru dokonania zwrotu przedmiotów leasingu w przyszłości. Oskarżeni niewątpliwie działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako że przedkładając stwierdzające nieprawdę dokumenty co do własności tych przedmiotów zdawali sobie sprawę, że uzyskane pieniądze będą ich korzyścią majątkową. Nie wymaga przy tym szerszego uzasadnienia, iż nieprawdziwe okoliczności wskazane w przedłożonych przez oskarżonych dokumentach miały znaczenie prawne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i rozważania Sąd doszedł do jednoznacznego przekonania, że oskarżeni R. K. (1) i J. O. (3) działali wspólnie i w porozumieniu, popełniając umyślnie (z zamiarem bezpośrednim) zarzucone im przestępstwa. W ocenie Sądu owo porozumienie zostało wytworzone stopniowo, w pewnym procesie następujących po sobie czynności niezbędnych do zawarcia umowy w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. i opierało się na akceptacji wspólnego celu. Oskarżony R. K. (1) był wiodącą postacią spółki (...) i owego porozumienia, gdyż to właśnie on zaangażowany w prowadzenie jej działalności (choć z udziałem wstawianych w kolejnych okresach prezesów), która to działalność do pewnego momentu przynosiła jakieś rezultaty gospodarcze. Z analizy całościowej zebranego materiału dowodowego wynika, że z powodu słabej jakości i awaryjności importowanych z C. maszyn budowlanych i słabego popytu, oskarżony R. K. (1) podjął decyzje o sprzedaniu przedmiotowych maszyn i objęcia ich umowami leasingu operacyjnego w użytkowanie. Przyjęcie takiej formy realizacji zamierzonego celu dało oskarżonemu możliwość uzyskania wysokich

korzyści majątkowych, jeszcze większe korzyści majątkowe przysporzyło dokonanie „podwójnego leasingowania” wskazanych wyżej maszyn budowlanych.

Oskarżonych **R. K. (1) i J. O. (2)** w miejsce zarzucanych im czynów w punkcie 3, 4 i 5,6, Sąd uznał za winnych tego, że **w dniu 6 marca 2012 roku w W., pełniąc funkcje prezesa i wiceprezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w G., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkim odstępie czasu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzili w błąd osoby reprezentujące pokrzywdzoną spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W., w ten sposób, że nie ujawnili, iż przed 6 marca 2012 roku właścicielem koparko-ładowarki H. W.-25H numer (...), była spółka akcyjna (...) z siedzibą w P., która nabyła ją z pierwotnym numerem (...) w dniu 27 stycznia 2012 roku od spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Odlewni (...) z siedzibą w R., reprezentowanej przez A. S. (1) w związku z zawartą umową leasingu operacyjnego o numerze (...), co skutkowało doprowadzeniem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w związku z zawartą umową leasingu o numerze K 152671 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 160 000 złotych jako ceny zakupu wyżej wymienionej maszyny budowlanej oraz nie ujawnili, iż przed 6 marca 2012 roku właścicielem ładowarki H. R. 15 numer (...), była spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W., która nabyła ją w dniu 6 grudnia 2011 roku w związku z zawartą umową leasingu operacyjnego o numerze (...), co skutkowało doprowadzeniem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w związku z zawartą umową leasingu o numerze K 152663 do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 55 000 złotych jako ceny zakupu wyżej wymienionej maszyny budowlanej i tym samym doprowadzili pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 215 000 zł, która to kwota stanowi znaczną wartość i swoim zachowaniem wyczerpali dyspozycję art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym 30.06.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonych, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 115 § 2 k.k. między innymi: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, wagę naruszonych przez sprawców obowiązków, a spośród okoliczności podmiotowych postać zamiaru (zamiar bezpośredni, przemyślany), motywację sprawców.

Zamiar oskarżonych R. K. (1), J. O. (2) oraz A. S. (1) nakierowany na osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem innych podmiotów gospodarczych należy w tym kontekście ocenić jako naganny. Jest to bowiem działanie wymierzone nie tylko w konkretny podmiot, ale również w zasady, na których opiera się obrót gospodarczy. Innymi słowy zachowanie wszystkich oskarżonych godzi również w prawidłowe działanie rynku, co ma swoje społeczne konsekwencje, zwłaszcza biorąc pod uwagę wielość oszustw i przywłaszczeń mienia w zakresie umów gospodarczych w skali kraju. Oskarżeni świadomie zachowali się w sposób sprzeczny z ogólnie przyjętymi normami dobrego i uczciwego obywatela, słownego i sumiennego kontrahenta gospodarczego. R. K. (1), J. O. (2) oraz A. S. (1) drwiąc sobie z obowiązujących norm prawnych i społecznych w swoich postępowaniach kierowali się jedynie własnymi interesami, w żaden sposób nie bacząc na szkodę wyrządzaną innemu podmiotowi. Oskarżeni niewątpliwie zdawali sobie sprawę z naganności swojego postępowania, co jednakże w żaden sposób nie powstrzymało ich od popełnienia przestępstw. W zakresie przypisanego R. K. (1) i A. S. (1) czynu przywłaszczenia, działanie oskarżonych było wymierzone w podstawowe dobro, jakim jest prawo własności. Oskarżeni zdawali sobie sprawę, iż zaprzestanie płatności rat leasingowych będzie wiązało się z koniecznością zwrotu przedmiotów leasingu, a pomimo tego przedmiotów tych nie zwrócili, ukrywając je, a następnie utrudniając ich ustalenie pełnomocnikom firm windykacyjnych działających na rzeczy pokrzywdzonych.

Należy stanowczo podkreślić, że zachowanie R. K. (1) oraz J. O. (2) charakteryzuje się bardzo dużym stopniem społecznej szkodliwości. Przestępstwo oszustwa jest bowiem niestety powszechnym zjawiskiem w naszym kraju i jest bardzo dotkliwe dla osób nim dotkniętych. Popełnione przez oskarżonych przestępstwo podważa wzajemne zaufanie członków społeczeństwa, narusza fundamenty gospodarki wolnorynkowej, a także godzi pośrednio w abstrakcyjne dobro, jakim jest pewność i bezpieczeństwo obrotu prawnego. Zachowanie oskarżonych podważa zaufanie podmiotów występujących w obrocie gospodarczym do swoich nowych kontrahentów, co może prowadzić

do zwiększenia formalizmu i obostrzenia różnymi rygorami zawieranych transakcji handlowych. Należy również zwrócić uwagę na fakt, iż takie zachowanie może prowadzić do utraty płynności finansowej przez inne firmy. Nadto zachowanie oskarżonych może rodzić podobną postawę u innych osób, które widząc łatwo uzyskane w ten sposób środki finansowe, same mogą dopuszczać się identycznych przestępstw. Dlatego istotne jest odpowiednia reakcja karna na tego typu przestępstwa.

W przekonaniu Sądu oskarżonemu **R. K. (1), J. O. (2) i A. S. (1)** można zasadnie przypisać winę w popełnieniu przypisanych im czynów w wyroku. Jak bowiem wskazuje A. Z. (K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny, część szczególna, Zakamycze 1998, s. 24-25) winą jest oceniana z punktu widzenia kryteriów społeczno – etycznych wadliwość procesu decyzyjnego w warunkach możliwości podjęcia decyzji zgodnej z wymaganiami prawa. Jednocześnie ustawodawca określa katalog przesłanek pozwalających na przypisanie sprawy w konkretnym wypadku winy. Są to: wymieniona w art. 10 k.k. dojrzałość sprawcy, poczytalność sprawcy, przynajmniej ograniczona możliwość rozpoznania przez sprawcę bezprawności czynu oraz możliwość rozpoznania, że nie zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę, a także okoliczność, że wymagalność zgodnego z prawem zachowania się musi zachodzić w konkretnej sytuacji. W ocenie Sądu oskarżeni R. K. (1), J. O. (2) oraz A. S. (1) ponoszą winę w popełnieniu przypisanych im czynów. Oskarżeni są osobami zdrowymi psychicznie. W sprawie nie zaistniał też po stronie oskarżonych jakikolwiek błąd, co do bezprawności czynu opisanego w art. 30 k.k. Działanie oskarżonych nie wypełniło także znamion żadnego z kontratypów. Nie znajdowali się przy tym w żadnej nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej, która zniewalałaby ich do podjęcia działania sprzecznego z normą prawną. Pomimo to oskarżeni, którzy musieli znać normy prawne i moralne zabraniające zamachów na dobra chronione prawem, a zatem powinni byli i mogli się im podporządkować, czego jednak nie uczynili, działając z chęci uzyskania łatwego dochodu kosztem pokrzywdzonych podmiotów.

Rozważając zakres kar, jakie należało wymierzyć oskarżonym, Sąd wziął pod uwagę następujące okoliczności obciążające:

w przypadku **R. K. (1)** – działanie przemyślane, konsekwentne i powtarzalne, wspólnie i w porozumieniu, wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, wyrażający się w bardzo wysokiej łącznej kwocie wyrządzonej szkody, jak również jego motywacja - uzyskanie z prowadzonego procederu korzyści majątkowych i to znacznych wartości,

w przypadku **J. O. (2)** – działanie przemyślane, wspólnie i w porozumieniu, stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, wyrażający się w dosyć znacznej kwocie wyrządzonej szkody,

w przypadku **A. S. (1)** - działanie przemyślane, stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, wyrażający się w dosyć znacznej kwocie wyrządzonej szkody.

Z kolei za okoliczność łagodzącą uznał niekaralność oskarżonych.

W zakresie podstawy wymiaru kary co do przestępstw przypisanych oskarżonemu R. K. (1), Sąd uznał że:

a) czyny przypisane z punktów 1 a i b wyroku , które stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 §1 k.k. Sąd wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę 500 stawek dziennych po 300 złotych każda.

b) za czyn przypisany z punktu 2 wyroku na podstawie art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lata pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 300 złotych;

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd połączył kary jednostkowe i wymierzył R. K. (1) karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i 550 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 300 złotych.

Przy wymiarze kary łącznej, Sąd miał na uwadze, że w świetle utrwalonego już orzecznictwa sądów zastosowanie pełnej absorpcji możliwe jest wtedy, gdy pomiędzy kolejnymi przestępstwami zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy, w tym również czasowy. Zastosowaniu tej zasady sprzeciwia się naruszenie przez sprawcę tych przestępstw m. in. różnych dóbr prawnych, czy też popełnienie ich na szkodę różnych pokrzywdzonych. Nadto im bliższy jest ten związek tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji kar, im mniejszy - zasada ich kumulacji. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich.

W okolicznościach niniejszej sprawy zważyć należy, że wszystkie przestępstwa, jakich dopuścił się R. K. (1) następowały w krótkich odstępach czasowych, przy wykorzystaniu podobnych sprzyjających okoliczności, przy czym część z nich popełniona w G., część w W.. Ponadto czyny te były skierowane w części przeciwko różnym podmiotom gospodarczym. Stąd Sąd uznał, że między czynami R. K. (1) zachodził niepełny związek przedmiotowy, uzasadniający zastosowanie wobec niego jedynie zasady częściowej absorpcji.

Wymierzając oskarżonemu **J. O. (2)** karę za przypisany mu czyn, Sąd oprócz dyrektyw wymiaru też określonych w art. 53 § 1 k.k., uwzględniał także okoliczności obciążające (a to: znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, wyrażający się wysokością wyrządzonej szkody, działanie przemyślane, nadużyciu zaufania udzielonego mu, jako stronie umowy leasingu, działanie z niskich pobudek w celu osiągnięcia nienależnego zysku). Do okoliczności łagodzących zaliczył uprzednią niekaralność.

W zakresie podstawy wymiaru kary co do przestępstw przypisanych oskarżonemu J. O. (2), Sąd uznał, że za czyn przypisany z punktu 2 wyroku na podstawie art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w. i art. 33 § 2 k.k. adekwatną będzie kara 2 lata pozbawienia wolności i grzywna w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 170 złotych;

Wymierzając oskarżonemu **A. S. (1)** karę za przypisany mu czyn, Sąd oprócz dyrektyw wymiaru też określonych w art. 53 § 1 k.k., uwzględniał także okoliczności obciążające (a to: znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, wyrażający się nadużyciu zaufania udzielonego mu, jako stronie umowy leasingu, działanie z niskich pobudek w celu osiągnięcia nienależnego zysku, wysokość wyrządzonej szkody). Do okoliczności łagodzących zaliczył uprzednią niekaralność.

W zakresie podstawy wymiaru kary co do przestępstw przypisanych oskarżonemu A. S. (1), Sąd uznał że:

za czyn przypisany z punktu 4 na podstawie art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w. i art. 33 §2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lata pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 150 złotych;

Ponieważ oskarżeni R. K. (1), J. O. (2) i A. S. (1) działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd – na podstawie art. 33 §1, 2 i 3 kk – wymierzył oskarżonym dodatkowo stosowne kary grzywny. Kary grzywny zarówno w jej wymiarze zasadniczym odzwierciedlającym zawartość bezprawia w przypisanych oskarżonym czynach, jak i ustalającym wysokość stawki dziennej, w dostatecznym stopniu uwzględnia możliwości zarobkowe i majątkowego każdego z oskarżonych. Przy wymiarze kar grzywny Sąd kierował się aktualną sytuacją materialną oskarżonych, ale też wysokością korzyści, którą każdy z nich osiągnął z popełnienia przestępstw, a które to dotychczas przez pokrzywdzonych nie zostały w pełni odzyskane. Ilość stawek dziennych grzywien orzeczonych wobec oskarżonych uwzględniała nie tylko rozmiar społecznej szkodliwości przypisanych im przestępstw. Rzecz bowiem w tym, że wysokości poszczególnych stawek dziennych zostały orzeczone w sposób nieabstrahujący od dochodów osiąganych przez oskarżonych, ich sytuacji osobistych, częściowo majątkowych, ale i wysokości uzyskanych korzyści majątkowych z popełnionych przez nich przestępstw.

Zdaniem Sądu orzeczone wobec R. K. (1), J. O. (2) i A. S. (1) kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny spełniają wymogi prewencji generalnej, jak również stanowią zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną prawa dóbr. Są one także współmierne do opisanego wyżej stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów oraz stopnia ich winy, który należy ocenić jako wysoki. Kary te nie mogą być uznane za nadmiernie surowe, zważywszy w szczególności na okoliczność, iż oscylują ona zdecydowanie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zaś w przypadku oskarżonych zasadniczo brak było okoliczności łagodzących (z wyjątkiem jednej, niekaralności). Wymierzone oskarżonym kary i tak ukształtowana kara łączna winny uświadomić oskarżonym naganność ich czynów oraz uzmysłwić im nieopłacalność łamania prawa. W przypadku oskarżonego R. K. (1) w podjętych rozważaniach Sąd badał aby kary nie wykraczały poza rzeczywistą potrzebę, ale i wziął również pod rozwagę fakt, iż wymierzona kara nie może być utożsamiana z jej nadmierną łagodnością, graniczącą z poczuciem bezkarności. Właściwą jest bowiem kara celowa, uwzględniająca wszystkie elementy decydujące o jej rodzaju i wymiarze, sprawiedliwa i akceptowana społecznie, takie cele spełnia wymierzona oskarżonemu kara łączna.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzemieniu obowiązującym 30.06.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu **J. O. (2) oraz A. S. (1)** wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu dla osiągnięcia celów kary nie jest konieczne umieszczenie oskarżonych w warunkach izolacji zakładu karnego. Zdaniem Sądu świadomość możliwości odbycia kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, w przypadku zarządzenia jej wykonania będzie dla oskarżonych wystarczającym bodźcem do przestrzegania porządku prawnego i zachowywania się zgodnie z obowiązującymi przepisami. W przekonaniu Sądu orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie przekracza swą dolegliwością stopnia winy J. O. (2) i A. S. (1) i we właściwy sposób działa wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonych, a także we właściwy sposób wpłynie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu orzeczonej kary jest wystarczająca dla osiągnięcia celów wychowawczo-prewencyjnych wobec oskarżonych, jak i wobec innych potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. Nadto powinna ona utwierdzić w świadomości prawnej społeczeństwa prawidłowe postawy wobec prawa i wzbudzić u oskarżonych przekonanie o konieczności przestrzegania norm prawnych oraz wykształcenia krytycznego stosunku do popełnionych przez niego czynów.

Sąd wyznaczył dla oskarżonych okres próby w wymiarze 5 lat. W niniejszej sprawie wyznaczenie okresu próby w najwyższym możliwym wymiarze będzie odpowiednie do zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W przypadku orzeczenia wobec oskarżonych środka probacyjnego, Sąd wziął pod uwagę regułę określoną art. 4 kk., która stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Oczywistym jest przy tym, iż „zwrot ustawa obowiązująca poprzednio oznacza, że w grę wchodzi zastosowanie zarówno ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa, jak i nawet w okresie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a orzekaniem, gdyby się zdarzyło, że w tym właśnie okresie istniał stan prawny najkorzystniejszy dla sprawcy.” (A. Marek. Komentarz do art.4 Kodeksu karnego; por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2004 r., II Ko 1/04, Prok. i Pr. 2005, nr 2, poz. 1, dodatek)

Ustawa z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20.03.2015 r. poz.396), z dniem 1 lipca 2015 r. zmieniła między innymi przesłanki warunkowego zawieszania wykonania orzeczonej kary (art. 69 § 1 kk.) oraz okresu próby. W obecnie obowiązującym stanie prawnym przy zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszania wykonania kary pozbawienia wolności nieodzownym jest również nałożenie określonych środków probacyjnych (chyba, że orzeka się środek karny) – art. 72 § 1 kk. Wcześniejsze uregulowania obowiązku takowego nie nakładały. Kierując się wskazanymi powyżej regułami stosowania ustawy (w razie jej zmiany od chwili popełnienia badanego czynu) należy stwierdzić zatem, iż najkorzystniejszy dla podsądnych stan prawny istniał do dnia 30 czerwca 2015 r., dlatego też regulacje wówczas obowiązujące znalazły zastosowanie przy ocenie odpowiedzialności karnej oskarżonych za zarzucane mu zachowanie, co wskazano w rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego. Na mocy przepisów obowiązujących uprzednio orzeczenie o dodatkowych obowiązkach jest

fakultatywne. Jedynie na marginesie wskazać należy, że na gruncie zastosowanych przepisów Sąd nie widzi potrzeby zastosowania takich obowiązków.

Konsekwencją powyższego stało się wskazanie jako podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonych oskarżonym kary pozbawienia wolności art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 pkt 1 kk. w zw. z art. 4 § 1 kk.

Z uwagi na to, że oskarżony **R. K. (1)** będący, w objętym zarzutami aktu oskarżenia okresie, członkiem zarządu i prezesem spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w G., faktycznie zajmującym się sprawami majątkowymi tej spółki, dopuścił się przestępstwa skierowanego przeciwko mieniu ale i przeciwko obrotowi gospodarczemu, Sąd uznał za celowe, prewencyjnie, na podstawie art. 41 § 1 k.k., orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych oraz związanych z odpowiedzialnością za sprawy finansowe w spółkach prawa handlowego na okres 6 lat uwzględniając przy określaniu tego okresu zaangażowanie oskarżonego w przestępne przedsięwzięcie.

W ocenie Sądu oskarżony swoją postawą okazał, że dalsze zajmowanie przez niego stanowisk w spółkach handlowych uprawniających do prowadzenia ich spraw zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. Fakt popełnienia przez oskarżonego przestępstw przeciwko mieniu w ramach kierowanych przez siebie podmiotów gospodarczych wskazuje, że dalsze pełnienie stanowisk kierowniczych czy też związanych z odpowiedzialnością za sprawy finansowe może narażać te podmioty na nieuzasadnione straty. Oskarżony utracił bowiem z chwilą popełnienia przestępstw o takiej skali szkody majątkowej zaufanie, którym powinien cechować się człowiek na takim stanowisku.

Sąd również dokonał rozstrzygnięć w zakresie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych. W przedmiotowej sprawie należało zastosować ustawę karną sprzed 1 lipca 2015 roku jako względniejszą dla wszystkich oskarżonych, albowiem w ówczesnym brzmieniu orzeczenie środka karnego naprawienia szkody z art. 46 § 1 k.k. nie wiązało się z koniecznością stosowania przepisów prawa cywilnego, a tym samym nie stwarzało konieczności naliczania odsetek od chwili wyrządzenia szkody (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2016 r., II KK 196/16, OSNKW 2016/11/72)

Przechodząc do kwestii dotyczących obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych **R. K. (1) oraz A. S. (1)**, to Sąd miał przy tym na uwadze, że przedmiotem czynności sprawczych przy popełnieniu czynu z art. 284 § 2 k.k. jest powierzona sprawcy cudza rzecz ruchoma, której wartość jest równa wartości rynkowej rzeczy w dacie popełnienia czynu, a nie może być ustalana poprzez arytmetyczne działania polegające na odjęciu od niej sumy spłaconych przez sprawcę rat leasingowych (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 21.06.2013 r., II AKa 180/13, LEX nr 1342393).

W przypadku oskarżonego **R. K. (1)** Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz:

- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 694 616,50zł, stanowiącą łączną wartość 9 nieodzyskanych przedmiotów leasingu operacyjnego przez pokrzywdzoną spółkę,
- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1 015 000 zł, stanowiącą łączną wartość 3 nieodzyskanych przedmiotów leasingu operacyjnego przez pokrzywdzoną spółkę. W zakresie pozostałych maszyn Sąd miał bowiem na uwadze treść art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k., wedle którego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Wskazać należy, że taka sytuacja miała miejsce w odniesieniu do (...) Sp. z o.o. na rzecz, której zostały wydane wymienione w stanie faktycznym orzeczenia cywilne.

W przypadku oskarżonego **A. S. (1)** Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P. kwotę 210 000 zł.

Orzekając w kwestii kosztów procesu Sąd wymierzył oskarżonym stosowne opłaty od skazania:

R. K. (1) - 400 zł od kary pozbawienia wolności i 33 000 zł od kary grzywny - na podstawie art. 2 ust. 1 zd. 6, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.);

J. O. (2) - 300 zł od kary pozbawienia wolności i 5 100 zł od kary grzywny - na podstawie art. 2 ust. 1 zd. 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.);

A. S. (1) - 300 zł od kary pozbawienia wolności i 4 500 zł od kary grzywny - na podstawie art. 2 ust. 1 zd. 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.);

oraz łącznie od oskarżonych wydatki stanowiące część pozostałych kosztów sądowych powstałych w toku postępowania:

- 60 zł tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań i pism w sprawie – na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026);

- 90 zł tytułem opłaty za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U.2014.861 z dnia 2014.06.30);

- 1 390,55 zł tytułem wynagrodzenia za biegłych (Centrum (...) i dwóch biegłych sądowych);

- 10 000 zł tytułem części należności świadków.

Wydatki te zostały rozłożone na oskarżonych w stopniu równym - w świetle dyspozycji art. 633 kpk, gdyż wszyscy oskarżeni przyczynili się w podobnym stopniu do powstania tychże kosztów. W przedmiotowej sprawie Sąd musiał przesłuchać 110 świadków, którzy zeznawali w stosunku do wszystkich oskarżonych, bowiem byli to pracownicy zatrudnieni w ich spółkach. Od pozostałej części kosztów sądowych oskarżeni zostali zwolnieni, gdyż Sąd uwzględnił z jednej strony ich aktualne możliwości finansowe, z drugiej natomiast – fakt nałożenia na nich obciążeń wynikających z treści wyroku (grzywny, obowiązek naprawienia szkody).

Zgodnie z art. 627 k.p.k., od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Z przepisów kodeksu postępowania karnego wynika, iż regułą winno być obciążenie skazanego kosztami procesu, zaś czymś wyjątkowym zwolnienie od ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 § 1 k.p.k., gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 czerwca 2012 r., II AKa 98/12, LEX nr 1217813; por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 listopada 2014 r., II AKa 232/14, Legalis nr 1169115, por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2004 r., WZ 66/04, Legalis nr 106813).

Podkreślić należy, iż przesłanką zwolnienia na podstawie art. 624 k.p.k. od zapłaty kosztów sądowych jest stwierdzenie podstaw do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Nie jest więc konieczne stwierdzenie, że oskarżony nie uiści tych kosztów lub że nie będzie można ich ściągnąć w drodze egzekucji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, II AKa 93/06, LEX nr 283409). W przepisie art. 624 § 1 k.p.k. ustawodawca, wskazując na względy słuszności, miał na myśli okoliczności niezwiązane ze złą sytuacją materialną strony, gdyż do niej odnoszą się pozostałe przesłanki zwolnienia wskazane w art. 624 § 1 k.p.k. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach dnia 7 marca 2013 r., II AKa 470/12, LEX nr 1294785).

Zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych uzasadnione zbytnią uciążliwością tego obowiązku, wymaga porównania sumy kosztów i dochodów oskarżonego. Gdy nie ustala się, ile wynoszą, zwolnienie nie jest uzasadnione (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 marca 2003 r., II AKA 43/03, Legalis nr 59303).

Oskarżony R. K. (1) podał, że posiada wykształcenie wyższe, posiadający dwoje dorosłych dzieci.

Oskarżony J. O. (2) podał, że posiada wykształcenie wyższe, z zawodu inżynier budownictwa, posiadający dwoje dorosłych dzieci.

Oskarżony A. S. (1) podał, że posiada wykształcenie wyższe, z zawodu magister inżynier budownictwa, prezes zarządu spółki z miesięcznym dochodem w wysokości 9 000 zł, posiadający dwoje dorosłych dzieci.

Zdaniem Sądu, sytuacja rodzinna wszystkich oskarżonych jest ustabilizowana. Oskarżeni nie mają nikogo na utrzymaniu – na co wskazują ich oświadczenia. Zdaniem Sądu, uiszczenie tych wydatków nie będzie stanowiło zbytniej uciążliwości, jeżeli się zważy również korzyści majątkowe jakie uzyskali z popełnionych przestępstw, a nadto każdy z nich uiszczył swoją część. Przede wszystkim należy podkreślić, iż zasądzona część kwoty wydatków w stosunku do A. S. (1) nie przekracza miesięcznych dochodów oskarżonego.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, nie zaistniała również ostatnia z podanych przesłanek – to jest względy słuszności. Oskarżeni, swoim zachowaniem, w żadnej mierze nie zmniejszyli kosztów postępowania, jak i nie usprawili toku jego prowadzenia. Sąd nie znalazł podstaw do całkowitego odstąpienia od obciążania wymienionych oskarżonych kosztami, które wywołali własnym zachowaniem, a konkretnie – popełnieniem przypisanych im przestępstw.